

**MINISTERUL JUSTIȚIEI
AL REPUBLICII MOLDOVA**

*MD - 2012, mun. Chișinău,
str. 31 August 1989, nr. 82
tel.: +373 22 20 14 24
web: www.justice.gov.md,
e-mail: secretariat@justice.gov.md*

Nr. 06/2167 din 31 martie 2021

Parlamentul Republicii Moldova

Prin prezenta, în baza art. 22 alin. (2) din Legea nr. 151 din 30 iulie 2015 cu privire la Agentul guvernamental, prezint atenției Parlamentului Republicii Moldova Raportul Agentului guvernamental pentru anul 2020 privind hotărârile și deciziile Curții Europene, privind măsurile care urmează a fi întreprinse sau care au fost întreprinse în vederea executării acestora, precum și privind corespondența cu Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei asupra executării hotărârilor și deciziilor Curții Europene.

Oleg ROTARI
Agent guvernamental

Anexă: Raportul Agentului guvernamental pentru anul 2020, pe 26 de file.

SECRETARIATUL PARLAMENTULUI REPUBLICII MOLDOVA	
D.D.P. Nr.	223
"07"	07 2021
Ora	

MINISTERUL JUSTIȚIEI AL REPUBLICII MOLDOVA
AGENT GUVERNAMENTAL

RAPORTUL
Agentului guvernamental

*cu privire la măsurile întreprinse în vederea executării
hotărârilor și a deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului*

Anul 2020

I. CONSIDERAȚII PRELIMINARE

Prezentul Raport este elaborat în baza articolului 21 alin. (3) din Legea nr. 151 din 30 iulie 2015 cu privire la Agentul guvernamental și vine să prezinte Guvernului măsurile întreprinse în vederea executării hotărârilor și a deciziilor pronunțate de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului în privința Republicii Moldova, precum și alte aspecte importante pentru executarea hotărârilor sau planificarea executării acestora.

Raportul este destinat în primul rând Guvernului Republicii Moldova, în calitate sa de autoritate responsabilă de domeniul de reprezentare a intereselor Republicii Moldova în fața Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare „Curtea”, „Curtea Europeană” sau „CtEDO”), în subordinea căruia se află autoritățile administrației publice centrale și locale implicate în procesul executării hotărârilor și a deciziilor Curții. În egală măsură, prezentul Raport poate fi util sistemului judecătoresc, procuraturii și organelor de urmărire penală, poliției, precum și altor autorități, eventualele acțiuni sau inacțiuni ale cărora ar fi putut genera încălcări ale prevederilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (în continuare „Convenția”), dar și Parlamentului Republicii Moldova, care exercită un control parlamentar asupra executării hotărârilor pronunțate de către Curtea Europeană.

Adoptarea unei hotărâri de constatare a cel puțin unei încălcări a Convenției sau a unei decizii de radiere a cauzei pe de rol urmare a soluționării amiabile a acesteia implică, în baza Articolului 46 din Convenție, inițierea de către Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei (în continuare „Comitetul de Miniștri” sau „CM”), a unei proceduri de supraveghere a executării hotărârilor și a deciziilor pronunțate. Recomandarea Comitetului de Miniștri CM/Rec(2008)2¹ solicită Guvernelor reclamate să adopte **măsuri cu caracter individual** de remediere a încălcărilor constatate de CtEDO și să implementeze **măsuri cu caracter general**, care ar determina prevenirea admiterii încălcărilor similare pe viitor.

Măsurile cu caracter individual presupun, după caz, fie achitarea despăgubirilor și/sau redeschiderea procedurilor la nivel național pentru repararea erorilor judiciare, fie executarea unor măsuri și instrucțiuni speciale dispuse de către Curtea Europeană în cazuri izolate (e.g. eliberarea persoanelor deținute ilegal, restituirea titlurilor de proprietate, reexaminarea cauzelor penale etc.), acestea constituind măsuri necesare pentru soluționarea unei anumite cauze.

Măsurile cu caracter general au scopul de a preîntâmpina eventualele încălcări ulterioare ale Convenției și de a înlătura problemele sistemice identificate prin hotărârile Curții. În special, acestea impun adoptarea sau modificarea actelor normative, documentelor de politici, instituirea sau schimbarea de practici, întreprinderea unor măsuri cu caracter instituțional, elaborarea de studii și analize relevante, măsuri de instruire, precum și diseminarea cât mai largă a jurisprudenței CtEDO.

Cauzele aflate sub supravegherea Comitetului de Miniștri se clasifică în grupuri sau se examinează separat. Comitetul de Miniștri clasifică toate cauzele în două tipuri de supraveghere, *id est* (i) într-o **procedură avansată**, care implică o atenție deosebită și (ii) într-o **procedură standard**, unde sunt menționate progresele autorităților naționale, statele reclamate având o marjă largă de apreciere cu privire la modul de implementare a anumitor recomandări implicite. Comitetul de Miniștri adoptă **rezoluții finale** de încetare a supravegherii, dacă acesta consideră că un stat reclamat și-a executat obligațiile în baza Articolului 46 din Convenție, sau adoptă **decizii preliminare** care conțin recomandări necesare de a fi implementate pentru a determina CM să înceteze supravegherea unei cauze sau, de cele mai multe ori, a unui grup de cauze care denotă existența unor deficiențe importante.

Prezentul raport se va referi nemijlocit la măsurile cu caracter general și cele cu caracter individual întreprinse și/sau planificate pe parcursul anului 2020 pentru asigurarea executării hotărârilor și a deciziilor CtEDO pronunțate în perioada de referință, precum și a celor pronunțate anterior, a căror implementare s-a desfășurat și/sau planificat în perioada de raportare. În plus,

¹ Recomandarea Comitetului de Miniștri CM/Rec(2008)2 cu privire la mijloacele naționale eficiente pentru executarea rapidă a hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului;

raportul mai conține și o sinteză a tuturor hotărârilor și deciziilor adoptate de către Curtea Europeană în privința Republicii Moldova.

II. HOTĂRĂRILE ȘI DECIZIILE CURȚII EUROPENE ÎMPOTRIVA REPUBLICII MOLDOVA PRONUNȚATE ȘI/SAU INTRATE ÎN VIGOARE ÎN ANUL 2020

Pe parcursul anului 2020, cu referire la Republica Moldova, Curtea Europeană a pronunțat **32 de hotărâri** și **36 de decizii** de radiere a cererilor de pe rol, prezentate după cum urmează, în ordine cronologică.

Nr.	Titlul și nr. cererii	Data adoptării (1) / intrării în vigoare (2)	Descrierea sumară a cauzei și încălcările constatate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului
HOTĂRĂRI			
1.	ASIMIONESE (74542/12)	07.01.2020 07.01.2020	<p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând eșecul instanței de apel de a audia victimele și martorii înainte de a casa sentința de achitare a acestuia.</p> <p>Curtea a notat că reclamantul nu a renunțat într-un mod inechivoc la dreptul său de a reaudia martorii în fața instanței de apel. Curtea a subliniat faptul că instanța de apel nu a respectat nici prevederile articolului 419 din CPP, nici Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12 decembrie 2005 cu privire la practica judecării cauzelor în ordine de apel. De asemenea, Curtea de Apel nu a prezentat motivele pentru care a ajuns la o altă concluzie decât instanța de fond, referindu-se la constatarea că instanța ierarhic-inferioară interpretase eronat declarațiile martorilor, însă fără a oferi vreo explicație în acest sens.</p> <p>Din aceste raționamente, Curtea a hotărât că, după achitarea reclamantului de către instanța de fond, condamnarea sa fără reaudierea martorilor a fost contrară garanțiilor unui proces echitabil și a constatat încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție în prezenta cauză.</p> <p>Curtea a acordat reclamantului 2000 euro pentru prejudiciul moral și 150 euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
2.	GRĂJDIANU și alții (10790/11 și alte 4 cereri)	07.01.2020 07.01.2020	<p>Reclamanții s-au plâns că prin casarea hotărârilor judecătorești irevocabile pronunțate în favoarea lor a fost încălcat principiul securității raporturilor juridice, susținând, în consecință, că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție.</p> <p>Curtea a reiterat că dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de Articolul 6 § 1 din Convenție, trebuie să fie interpretat în lumina preambulului Convenției care enunță preeminența dreptului în calitate de patrimoniu comun al Statelor Contractante. Unul din elementele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice care prevede, inter alia, că soluția atribuită de către instanța judecătorească în mod definitiv oricărui litigiu să nu mai fie pusă sub semnul întrebării (<i>Brumărescu v. România</i> [MC], nr. 28342/95, § 61, CEDO 1999 VII). Făcând referire inclusiv la cauza <i>Magomedov și alții v. Rusia</i> (nr. 33636/09 și alte 9 cereri, §§ 87-89, 28 martie 2017) și revenind la circumstanțele de fapt ale prezentei spețe, Curtea a stabilit că – în contextul cererilor nr. 14534/12, 31579/12, 45822/12 și 56157/13 – instanțele de fond sau apel pronunțaseră hotărâri în favoarea reclamanților și, în lipsa unor apeluri sau recursuri declarate de părțile adverse în termenul prevăzut de lege, acele hotărâri deveniseră irevocabile. Cu toate</p>

			<p>acestea, ulterior instanțele naționale au admis contestațiile tardive ale părților adverse și au casat hotărârile irevocabile în favoarea reclamanților.</p> <p>Cu referire la <i>cererea nr. 10790/11</i>, Curtea a observat că printr-o decizie irevocabilă Curtea Supremă de Justiție a confirmat dreptul de proprietate al reclamantei asupra unui apartament, însă în rezultatul admiterii cererii părții adverse pentru rectificarea erorilor materiale, reclamanta a fost lipsită de o parte din proprietatea ei. În acest sens, Curtea a notat că ea a examinat anterior cauze similare în care a constatat încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție (<i>Asito v. Moldova</i> (nr. 2), nr. 39818/06, § 16, 13 martie 2012; <i>Melnic v. Moldova</i>, nr. 6923/03, §§ 38-44, 14 noiembrie 2006; <i>Istrate v. Moldova</i>, nr. 53773/00, §§ 46-61, 13 iunie 2006; și <i>Colesnic v. Republica Moldova</i>, nr. 18081/07, §§ 18-26, 5 martie 2019). În lumina circumstanțelor speței, Curtea a hotărât că a avut loc încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție.</p> <p>Cu privire la încălcarea Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocată de reclamanții în <i>cererile nr. 10790/11 și 14534/12</i>, Curtea a subliniat că, în conformitate cu jurisprudența sa constantă, casarea unei hotărâri irevocabile de recunoaștere a unui drept de proprietate constituie o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (<i>Popov v. Moldova</i> (nr. 2), nr. 19960/04, §§ 56-58, 6 decembrie 2005 și <i>Roșca v. Moldova</i>, nr. 6267/02, §§ 30-32, 22 martie 2005). Prin urmare, a avut loc o încălcare și a acestei prevederi.</p> <p>În prezenta cauză reclamanții nu a prezentat nicio pretenție de satisfacție echitabilă. În consecință, Curtea a considerat că nu există niciun motiv să i se acorde sume bănești în acest sens.</p> <p>Curtea a acordat reclamanților în <i>cererile nr. 31579/12 și 56157/13</i> câte 2000 de euro pentru prejudiciul moral, și 1000 de euro pentru costurile și cheltuielile suportate în <i>cererea nr. 56157/13</i>.</p>
3.	CAZAC și SURCHICIAN (22365/10)	07.01.2020 07.01.2020	<p>Primul reclamant (în continuare „reclamantul”) este fiul celui de-al doilea reclamant (în continuare „reclamanta”). Reclamantul este fost angajat al Inspectoratului Fiscal al preținsei republici moldovenești nistrene (în continuare „rmn”).</p> <p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolelor 3, 5 §§ 1, 3 și 4, precum și 6 § 1, 8 și 13 din Convenție. El a invocat că în timpul detenției sale a fost supus reținerii și condițiilor inumane de detenție, dar și că nu a primit asistență medicală adecvată. De asemenea, el s-a plâns că a fost arestat și deținut ilegal de către structurile „rmn” și că a fost condamnat de către o instanță care nu poate fi calificată nici stabilită prin lege, nici independentă, precum și de faptul că nu au avut parte de un proces echitabil. De asemenea, reclamantul s-a plâns că nu a dispus de remedii efective, în conformitate cu Articolul 13 din Convenție, cu privire la plângerea sa în baza Articolului 3 ambii reclamanți s-au plâns în fața Curții în baza Articolului 8 din Convenție, invocând că perioade îndelungate de timp nu se văzuseră unul cu celălalt, iar perchezițiile efectuate fuseseră ilegale și au condus la confiscarea mai multor bunuri din apartamentele reclamantei. De asemenea, ambii reclamanți s-au plâns în baza Articolului 13 din Convenție de faptul că nu au dispus de remedii efective cu privire la plângerea lor în baza Articolului 8 din Convenție.</p> <p>Cu privire la jurisdicția statelor reclamate în legătură cu evenimentele produse în raioanele de est ale Republicii Moldova, Curtea a reiterat principiile generale menționate în hotărârile <i>Ilașcu și alții v. Moldova și Rusia</i> ([MC], nr. 48787/99, §§ 311-319, CEDO 2004-VII), <i>Catan și alții v. Republica Moldova și Rusia</i> [MC], nr. 4337/04, 8252/05 și 18454/06, §§ 103-107, CEDO 2012) și, mai recent, <i>Mozer v. Republica Moldova și Rusia</i> ([MC], nr. 11138/10, §§ 97-98, 23 februarie 2016).</p>

			<p>Curtea a notat că Republica Moldova și-a îndeplinit obligațiile pozitive de a întreprinde măsuri adecvate și suficiente pentru a proteja drepturile reclamantului în baza Articolelor 3, 5 §§ 1, 3 și 4, precum și 6 § 1, 8 și 13 din Convenție, dar și a Articolului 13 coroborat cu Articolele 3 și 8 din Convenție în privința ambilor reclamanți.</p> <p>Cu referire la responsabilitatea Federației Ruse, Curtea a stabilit că aceasta a exercitat un control efectiv asupra structurilor „rnm” în perioada relevantă în speță. În lumina acestei concluzii și în conformitate cu jurisprudența sa, Curtea a considerat că nu este necesar să mai stabilească dacă Federația Rusă a exercitat un control efectiv asupra politicilor și a acțiunilor pretinsei administrații locale din raioanele de est ale Republicii Moldova (a se vedea <i>Mozer</i>, § 157). În virtutea sprijinului său militar, economic și politic continuu acordat structurilor „rnm”, care nu ar fi putut supraviețui altfel, Federația Rusă este responsabilă pentru încălcarea drepturilor reclamanților garantate de Convenție.</p> <p>Astfel, în privința reclamantului, Curtea a hotărât că Federația Rusă a încălcat Articolele 3, 5 §§ 1 și 3 din Convenție (menționând că nu fusese necesar să examineze în mod separat plângerile în baza Articolului 5 §§ 3 și 4 din Convenție). În privința ambilor reclamanți, Federația Rusă a încălcat Articolul 8 din Convenție, precum și Articolul 13 coroborat cu Articolele 3 și 8 din Convenție.</p> <p>În cele din urmă, Curtea a obligat Federația Rusă să achite 35000 de euro reclamantului Ilie Cazac și 7000 euro reclamantei Stela Surchician, în calitate de despăgubiri pentru prejudiciul moral, precum și 4000 euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
4.	FURTUNĂ (54104/07)	04.02.2020 04.02.2020	<p>În fața Curții, reclamantul s-a plâns în baza Articolului 6 § 1 și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând eșecul instanțelor naționale de a aborda chestiunile cu privire la reducerea pensiei în baza unei legi care încă nu intrase în vigoare la momentul stabilirii pensiei sale, invocând, în același timp, și neretroactivitatea legii.</p> <p>Curtea a notat că reclamantul a indicat într-o manieră suficient de clară și precisă un motiv întemeiat cu privire la neretroactivitatea celor două texte legislative în litigiu. În măsura în care dreptul la pensie nu fusese acordat înainte de intrarea în vigoare a acestor texte, acest motiv a fost relevant și decisiv. Dacă instanțele naționale ar fi considerat acțiunea întemeiată, ele ar fi trebuit să admită pretențiile reclamantului cu privire la plata unei pensii neîncasate, cel puțin cu privire la perioada anterioară intrării în vigoare a textelor respective. Prin urmare, Curtea a reținut că eșecul instanțelor judecătorești de a oferi în deciziile sale o motivare justificată și suficientă cu privire la argumentele reclamantului au constituit o încălcare a dreptului acestuia la un proces echitabil, garantat de Articolul 6 § 1 din Convenție.</p> <p>De asemenea, Curtea a reținut că refuzul instanțelor naționale de a acorda reclamantului o pensie neîncasată pentru perioada 21 mai – 23 septembrie 1999 nu fusese prevăzut de lege. Această constatare face inutilă examinarea respectării celorlalte cerințe ale Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, existând, în consecință, o încălcare și a acestei dispoziții.</p> <p>Curtea a acordat reclamantului 2200 euro pentru prejudiciul material.</p>

5.	OPREA și alții (36545/06)	18.02.2020 18.02.2020	<p>Reclamanții, 57 cetățeni ai Republicii Moldova, locuitori ai satului Molovata - Nouă (raionul Dubăsari), s-au plâns în fața Curții, în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând pierderea accesului la loturile de teren agricol pe care le dețin în proprietate. De asemenea, reclamanții s-au plâns de lipsa unui recurs efectiv cu privire la plângerile lor, în sensul Articolului 13 din Convenție combinat cu Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>La momentul depunerii cererii la Curte, reclamanții dețineau în proprietate loturi de teren în apropierea satului Molovata – Nouă (raionul Dubăsari). Terenul este situat de-a lungul traseului Tiraspol – Dubăsari – Râbnîța, care face legătura între regiunile nordice și sudice ale pretinsei republici moldovenești nistrene (în continuare “rmn”) și regiunile controlate de către Republica Moldova pe teritoriul controlat de către “rmn”.</p> <p>Cu privire la jurisdicția statelor reclamate în legătură cu evenimentele produse în raioanele de est ale Republicii Moldova, Curtea a reiterat principiile generale menționate în hotărârile Ilașcu și alții, <i>Catan și alții</i> și <i>Mozer</i>. Curtea a notat că Republica Moldova și-a îndeplinit obligațiile pozitive de a întreprinde măsuri adecvate și suficiente pentru a proteja drepturile reclamanților în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și a Articolului 13 combinat cu Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Cu referire la responsabilitatea Federației Ruse, Curtea a stabilit că aceasta a exercitat un control efectiv asupra structurilor „rmn” în perioada relevantă în speță. În lumina acestei concluzii și în conformitate cu jurisprudența sa, Curtea a reiterat constatările anterioare stabilite în hotărârile <i>Ivanțoc și alții</i>, §§ 116-20; <i>Catan și alții</i>, §§ 121-22; și <i>Mozer</i>, §§ 108 și 110, <i>id est</i> că Federația Rusă a exercitat un control efectiv asupra politicilor și a acțiunilor pretinsei administrații locale din raioanele de est ale Republicii Moldova. În virtutea sprijinului său militar, economic și politic continuu acordat structurilor „rmn”, care nu ar fi putut supraviețui altfel, Federația Rusă este responsabilă pentru încălcarea drepturilor reclamanților garantate de Convenție (<i>Mozer</i>, §§ 110-11).</p> <p>Astfel, în prezenta cauză, Curtea a recunoscut încălcarea Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și a Articolului 13 combinat cu Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție de către Federația Rusă, obligând guvernul rus să achite reclamanților câte 1500 euro în calitate de despăgubiri pentru prejudiciul moral și 4000 de euro cu titlu de costuri și cheltuieli.</p>
6.	OJOG și alții (1988/06)	18.02.2020 18.02.2020	<p>La 13 decembrie 2011 Curtea a pronunțat hotărârea în cauza <i>Ojog și alții v. Republica Moldova</i> (nr. 1988/06) cu privire la fondul cauzei, constatând că autoritățile naționale au încălcat dreptul reclamanților la un proces echitabil prin casarea ilegală, la 20 iulie 2005, a unei hotărâri judecătorești irevocabile în favoarea lor. De asemenea, Curtea a constatat că a avut loc și încălcarea dreptului reclamanților de proprietate prin adoptarea de decizii irevocabile, în defavoarea reclamanților, la 14 decembrie 2006 și 25 ianuarie 2007, de către Curtea Supremă de Justiție. Ea a rezervat aplicarea Articolului 41 din Convenție pentru o procedură ulterioară.</p> <p>La 18 februarie 2020 Curtea a pronunțat hotărârea cu privire la satisfacția echitabilă în prezenta cauză.</p> <p>Curtea a concluzionat, cu privire la prejudiciul material, că în urma încălcării drepturilor reclamanților, aceștia au fost lipsiți de proprietatea lor, <i>id est</i> 2385 m² din Casa de comerț „Gemeni” SA (încăperile B1 și B11 din clădirea B, constituind 1096 m² și părți din încăperile A1 și A2 în clădirea A, constituind 1289 m²). În baza materialelor prezentate de către părți, valoarea acestei proprietăți a fost estimată la 2120000 de euro, pe care Guvernul trebuie să o plătească reclamanților în cazul în care va eșua să le restituie acestora imobilele respective.</p>

			<p>Adițional, Curtea a statuat că reclamanților le-a fost provocat un prejudiciu material prin incapacitatea acestora de a beneficia în urma dării în locațiune a proprietăților lor, estimând prejudiciul în acest sens la 1500000 de euro.</p> <p>Cu referire la prejudiciu moral, Curtea a considerat că reclamanții au suferit, într-o anumită măsură, din cauza stresului și frustrării, provocate de casarea deciziilor irevocabile pronunțate anterior în favoarea lor. Din acest motiv, Curtea le-a acordat reclamanților suma totală de 5000 de euro în calitate de despăgubire pentru prejudiciul moral.</p> <p>Ținând cont de materialele prezentate, Curtea a considerat necesar să acorde reclamanților 10000 de euro pentru costuri și cheltuieli, din care 2000 de euro pentru costuri de reprezentare și 8000 de euro pentru cheltuieli de expertiză.</p>
7.	BRAGA și MIDGARD TERRA S.A. (59351/12 și 41538/13)	17.03.2020 17.03.2020	<p>Reclamantele s-au plâns în fața Curții de încălcarea drepturilor lor garantate de Articolul 6 § 1 din Convenție. În cererea nr. 59351/12, hotărârea a fost casată din cauza apariției unor circumstanțe noi, <i>id est</i> imposibilitatea părții opuse de a o executa. În cererea nr. 41538/13, cererea de revizuire a fost depusă la un an după ce hotărârea devenise irevocabilă, iar Curtea de Apel Chișinău nu a răspuns în niciun fel la excepția de inadmisibilitate invocată de compania reclamantă bazată pe tardivitatea cererii. Curtea a reiterat că ea a examinat anterior cauze similare în care a constatat încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (<i>Macovei și alții v. Moldova</i>, nr. 19253/03 și alte 5 cereri, §§ 44-50, 25 aprilie 2006, <i>Tudor-Auto S.R.L. și Triplu-Tudor S.R.L. v. Moldova</i>, nr. 36341/03 și alte 2 cereri, §§ 47-48, 9 decembrie 2008, și <i>Sfinx-Impex S.A. v. Republica Moldova</i>, nr. 28439/05, §§ 22-23). În lumina jurisprudenței sale în această materie, Curtea a considerat că în aceste cauze Curtea de Apel a utilizat procedura de revizuire într-o manieră incompatibilă cu principiul securității raporturilor juridice și a constatat încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. În consecință, Curtea a acordat reclamantelor câte 3600 euro pentru prejudiciul moral. Curtea a decis rezervarea aspectului cu referire la prejudiciul material pentru o procedură ulterioară, invitând Guvernul și reclamantele să o informeze în decurs de trei luni despre orice acord la care ar putea ajunge.</p>
8.	EDATA-TRANS S.R.L. (55887/07)	17.03.2020 17.03.2020	<p>În fața Curții, societatea reclamantă s-a plâns în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând că în pofida faptului că aceasta și-a îndeplinit obligațiile de contribuabil, totuși autoritățile naționale i-au aplicat sancțiuni fiscale doar în baza comportamentului fraudulos al furnizorului de mărfuri. Curtea a notat că dreptul societății reclamante de a trece la deduceri în scopuri fiscale sumele achitate furnizorului trebuie analizat sub aspectul „speranței legitime”, protejată în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Astfel, sumele pe care societatea reclamantă fusese obligată să le achite la bugetul de stat în urma refuzului autorităților de a accepta deducerile respective au constituit fără îndoială un „bun” în sensul Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. De asemenea, Curtea a concluzionat că societatea reclamantă și-a onorat obligațiile de raportare organului fiscal cu privire la TVA și că aceasta nu putea cunoaște despre existența neregulilor comise de către furnizor și, prin urmare, acest aspect a constituit o povară disproporționată și excesivă. De asemenea, având în vedere constatarea sa cu privire la Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, Curtea consideră că nu este necesar examinarea separată în baza Articolului 6 § 1 din Convenție. Curtea a acordat societății reclamante 5176 euro pentru prejudiciul material, 3000 euro pentru prejudiciul moral și 1500 euro pentru costuri și cheltuieli.</p>

9.	CANTARAGIU (13013/11)	24.03.2020 24.06.2020	<p>Potrivit circumstanțelor cauzei, la 29 aprilie 2005 reclamantul și fratele său au fost arestați, fiind învinuiți de omor. În timpul detenției sale, reclamantul a fost internat în spital. Ulterior, acesta s-a plâns că ar fi fost maltratată de către poliție. La 17 mai 2007 urmărirea penală în privința pretensei maltratări a fost încetată, din lipsa elementelor infracțiunii.</p> <p>Invocând Articolele 2 și 3 din Convenție, reclamantul s-a plâns în legătură cu maltratarea fratelui său, care a condus la decesul acestuia, și cu investigația ineficientă care a urmat în această privință. De asemenea, reclamantul s-a plâns și de maltratarea sa și de investigația ineficientă în această privință.</p> <p>Curtea a rămas frapată de inacțiunile autorităților și eșecul acestora de a încerca să elucideze în mod efectiv evenimentele care au determinat maltratarea reclamantului, concluzionând că un astfel de comportament a constituit o desconsiderare vădită a obligațiilor acestora prevăzute de către Convenție. Prin urmare, reclamantul continuă să fie o victimă a încălcării Articolului 3 din Convenție, fiind constatată și o încălcare sub aspect material și procedural a Articolului 3 din Convenție în privința reclamantului. În consecință, Curtea a acordat reclamantului suma de 40000 de euro pentru prejudiciul moral și 1500 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
10.	POJOGA (39635/08)	19.05.2020 19.05.2020	<p>Reclamanta s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție de faptul că instanța de judecată a casat abuziv o hotărâre judecătorească definitivă emisă în favoarea ei prin admiterea unui apel tardiv, astfel fiind încălcat principiul securității raporturilor juridice și dreptul la respectarea bunurilor sale. Curtea a notat că urmare a admiterii apelului de către Curtea de Apel Chișinău, reclamanta a fost lipsită de o hotărâre judecătorească definitivă emisă în favoarea ei. Curtea a stabilit că apelul declarat de către R. a fost depus în afara termenului de douăzeci de zile prevăzut de articolul 362 din Codul de procedură civilă și, prin admiterea acestuia, a fost încălcat principiul securității raporturilor juridice și dreptul reclamantei la un proces echitabil în baza Articolului 6 § 1 din Convenție.</p> <p>Curtea a hotărât că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, acordându-i reclamantei 2000 euro pentru prejudiciu moral și 1500 euro în calitate de costuri și cheltuieli.</p> <p>Curtea a rezervat pentru o procedură ulterioară aplicarea Articolului 41 cu privire la acordarea prejudiciului material.</p>
11.	HEROSS L.T.D. (58982/12)	19.05.2020 19.05.2020	<p>Societatea reclamantă s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, motivând că anularea hotărârii definitive din 27 decembrie 2000, pronunțată în favoarea sa, i-a încălcat dreptul său la un proces echitabil, și că procedura de revizuire fusese, de fapt, un apel camuflat. Societatea reclamantă a invocat și încălcarea Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, determinată de decizia Judecătorei Economice de Circumscripție din 22 martie 2011. Curtea a concluzionat că procedura respectivă de revizuire fusese, de fapt, un apel deghizat, care urmărea scopul obținerii unei reexaminări a cauzei, contrar Articolului 6 § 1 din Convenție. Curtea a constatat și o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, considerând că societatea reclamantă a suportat o sarcină individuală și excesivă, astfel ingerința admisă în dreptul la respectarea bunurilor sale fiind nejustificată.</p> <p>Prin urmare, Curtea a acordat societății reclamante 2000 de euro pentru prejudiciul moral și 1500 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>

12.	P.T. (1122/12)	26.05.2020 26.08.2020	<p>Reclamantul este o persoană seropozitivă. În anul 2011, după ce medicii confirmaseră boala sa, comisia medico-militară a eliberat reclamantului o adeverință cu privire la excluderea sa din evidența militară, în baza articolului 5 din Baremul medical, aprobat prin Ordinul Ministerului Apărării nr. 177 din 30.06.2003. La perfectarea buletinului de identitate în august 2011, reclamantul a trebuit să prezinte livretul său militar sau adeverința cu privire la excluderea din evidența militară, din care se putea deduce, cel puțin parțial, diagnosticul său.</p> <p>Invocând încălcarea Articolului 8 din Convenție în fața Curții, reclamantul s-a plâns de divulgarea datelor sale medicale într-un document oficial care trebuia prezentat diferitor autorități.</p> <p>Astfel, în lipsa necesității menționării unor detalii medicale atât de sensibile într-o adeverință care trebuie prezentată în diverse situații, inclusiv în cazul în care starea de sănătate a reclamantului nu avea vreo importanță aparentă, Curtea a considerat că ingerința fusese disproporționată și a constatat încălcarea Articolului 8 din Convenție în prezenta cauză. În consecință, Curtea a acordat reclamantului 4000 euro pentru prejudiciul moral și 1500 euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
13.	MUNTEANU (34168/11)	26.05.2020 26.08.2020	<p>Reclamantii, mamă și fiu, au invocat că reacția autorităților naționale la plângerile lor cu privire la violența domestică a constituit un tratament discriminatoriu la adresa reclamantei și ar fi încurajat acțiunile violente din partea fostului ei soț.</p> <p>Invocând Articolul 3 din Convenție, reclamantii s-au plâns că autoritățile au ignorat infracțiunile comise de către I.M. și au eșuat să întreprindă toate măsurile necesare pentru a-i proteja de violența domestică. De asemenea, reclamanta s-a plâns și de discriminarea femeilor în asemenea circumstanțe.</p> <p>Curtea a constatat că, în pofida numeroaselor plângeri și a ordonanțelor de protecție emise, autoritățile nu au întreprins măsuri suficiente pentru a proteja în mod eficient reclamantii de violența constantă din partea lui I.M., din moment ce nici amenda aplicată pentru încălcarea uneia din ordonanțele de protecție, nici discuțiile ofițerului de poliție cu I.M. în mod clar nu au avut vreun efect palpabil asupra comportamentului acestuia. În cele din urmă, Curtea a constatat că autoritățile nu și-au îndeplinit în mod corespunzător obligația pozitivă de a preveni amenințarea reală și imediată a violenței domestice împotriva reclamantilor, constatând, în consecință, că a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție. În opinia Curții, circumstanțele cauzei denotă în mod clar faptul că acțiunile autorităților nu au fost un simplu eșec sau o reacție întârziată în curmarea violenței împotriva reclamantei, ci au constituit, mai degrabă, o încurajare a actelor de violență, reflectând o atitudine discriminatorie față de aceasta ca femeie. Curtea a constatat că a avut loc o încălcare a Articolului 14 coroborat cu Articolul 3 din Convenție în raport cu reclamanta.</p>
14.	I.E. (45422/13)	26.05.2020 26.08.2020	<p>Invocând Articolul 3 din Convenție, reclamantul s-a plâns că autoritățile nu preveniseră maltratarea sa de către colegii de celulă, iar investigația în acest sens a fost inefficientă. Bazându-se pe Articolul 5 § 1 din Convenție, reclamantul a invocat că procuratura a divizat în mod artificial cauza în trei dosare penale distincte, fără a conștientiza că acuzațiile făceau parte din același set de acțiuni, ceea ce a determinat aflarea sa în arest pentru o perioadă ce depășea termenul maximal prevăzut de lege în cazul minorilor. Făcând referire la Articolul 5 § 3 din Convenție, reclamantul s-a plâns că</p>

		<p>instanțele naționale au eșuat să prezinte motive corespunzătoare și suficiente în sprijinul aplicării arestării preventive în privința lui.</p> <p>Deși Guvernul a invocat că reclamantul nu epuizase căile naționale de atac în privința plângerilor sale și că urmărirea penală inițiată cu referire la presupusa maltratare de către colegii de celulă fusese eficientă, Curtea a reiterat obligația pozitivă a Statului de a preveni relele tratamente, făcând referire și la standardele internaționale cu privire la detenția minorilor. Curtea a notat că, deși reclamantul fusese acuzat de omor, el fusese plasat în arest preventiv pentru prima dată, ceea ce îl puneă, în mod evident, într-o situație vulnerabilă. Cu atât mai mult, vulnerabilitatea sa era agravată de presupusa dizabilitate mintală de care suferea. Cu toate acestea, el a fost plasat într-o celulă împreună cu alți cinci deținuți care fuseseră deja condamnați, cel puțin de către instanța de fond, pentru infracțiuni violente extrem de grave. În opinia Curții, o astfel de situație deja crea riscul ca reclamantul să fie abuzat. În același timp, ținând cont de vulnerabilitatea sa, autoritățile au reacționat insuficient la indiciile clare, confirmate medical, că reclamantul fusese maltratat. Astfel, Curtea a concluzionat că factorii respectivi au contribuit la crearea condițiilor de expunere a reclamantului la un risc serios de a fi maltratat de către codeținuți, constatând că a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție sub aspect material. Cu referire la investigația care a urmat, Curtea a concluzionat că prin modul în care fusese investigat abuzul comis asupra reclamantului în penitenciar, imediat după ce pretinsul viol ar fi avut loc, precum și lipsa unei reacții la semnele evidente de maltratare, înainte de depunerea unei cereri oficiale, împreună cu perioada generală îndelungată în care nu a fost pronunțată nicio hotărâre, nu a fost îndeplinită obligația pozitivă de efectuare a unei investigații eficiente cu privire la presupusa maltratare a reclamantului. Prin urmare, Curtea a constatat o încălcare a Articolului 3 din Convenție și sub aspect procedural.</p> <p>Examinând plângerea reclamantului în baza Articolului 5 § 1 din Convenție, Curtea a concluzionat că autoritățile naționale au separat în mod artificial capetele de acuzare împotriva reclamantului, urmărind astfel scopul evident de prelungire a perioadei maxime prevăzute de lege pentru arestarea preventivă a unui minor, ceea ce a constituit un element de rea-credință din partea acestora. Prin urmare, Curtea a constatat că detenția reclamantului după 9 decembrie 2012 a fost arbitrară, constatând astfel o încălcare a Articolului 5 § 1 din Convenție.</p> <p>În privința plângerii în baza Articolului 5 § 3 din Convenție, Curtea a constatat că în perioada 13 august – 9 decembrie 2012, autoritățile s-au bazat pe o serie de elemente specifice situației reclamantului, care indicau necesitatea detenției sale. Motivele prezentate în acest sens nu puteau fi considerate ca recapitulând prevederile legale care permiteau detenția, ci argumentau existența pericolului ca reclamantul să comită o nouă infracțiune (în special în cazul în care se afla sub influența altor persoane) și de a admite imixțiuni în cadrul urmăririi penale. Prin urmare, Curtea a concluzionat că detenția reclamantului în primele patru luni s-a bazat pe motive relevante și suficiente, constatând că nu a existat o încălcare a Articolului 5 § 3 din Convenție.</p> <p>Având în vedere gravitatea încălcărilor constatate, Curtea a acordat reclamantului 15000 de euro pentru prejudiciul moral și 1500 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
--	--	--

15.	GOSPODĂRIA ȚĂRĂNEASCĂ CHIPER TERENTI GRIGORE (71130/13)	02.06.2020 02.09.2020	<p>Societatea reclamantă a invocat în fața Curții încălcarea dreptului la respectarea bunurilor sale, garantat de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, ca urmare a retragerii licenței sale. Curtea a concluzionat că prescripțiile Camerei de Licențiere erau complet neclare pentru societatea reclamantă, aceasta neavând posibilitatea să înțeleagă, chiar și cu ajutorul specialiștilor, acuzațiile care îi erau aduse. Spre deosebire de instanța de fond, Curtea de Apel Chișinău și Curtea Supremă de Justiție nu au remediat situația, ci doar au notat faptul neconformării societății reclamante cu prescripțiile Camerei de Licențiere, dispunând astfel retragerea licenței.</p> <p>Curtea a constatat că ingerința în dreptul societății reclamante la respectarea bunurilor sale nu putea fi considerată legală și că nu se produsese un echilibru corect dintre interesul general și dreptul societății reclamante, contrar Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Curtea a acordat societății reclamante 5000 de euro pentru prejudiciul moral și 2500 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
16.	COVALENCO (72164/14)	16.06.2020 16.09.2020	<p>Bazându-se pe Articolul 6 § 1 din Convenție, reclamantul s-a plâns că examinarea recursului de către Curtea Supremă de Justiție avusese loc fără participarea părților și fără examinarea argumentelor incluse în referința sa, iar la baza pronunțării deciziei irevocabile au stat argumente complet noi, care nu fuseseră dezbătute anterior în fața instanțelor inferioare.</p> <p>Guvernul a invocat că, de fapt, Curtea Supremă de Justiție constatarea examinarea incorectă a cauzei de către instanțele de fond și de apel, iar în urma administrării probelor prezentate anterior de către părți, aceasta a ajuns la concluzia că reclamantul eșuase să asigure accesul companiei de asigurări la vehiculul avariat și la documentele referitoare la starea acestuia în urma accidentului, iar polița de asigurare nu conținea și numele soției reclamantului.</p> <p>Cu toate acestea, Curtea a constatat că decizia Curții Supreme de Justiție nu făcea nicio referire la constatările instanțelor inferioare, aceasta înlocuind aprecierile date anterior circumstanțelor de fapt și prevederilor legale cu cele proprii. În aceste circumstanțe, Curtea a concluzionat că, deși Curtea Supremă de Justiție era o instanță supremă competentă să examineze un recurs, în realitate aceasta a acționat ca o instanță de fond, iar reclamantului nu îi putea fi imputat faptul că eșuase să solicite examinarea cauzei în cadrul unei ședințe de judecată.</p> <p>De asemenea, Curtea a notat că părțile prezentaseră argumente noi în fața Curții Supreme de Justiție, precum locul de aflare a mașinii avariate și accesul companiei de asigurare la aceasta. Având în vedere existența unor contradicții între aceste declarații, Curtea Supremă de Justiție nu putea să renunțe la o ședință publică înainte de a adopta decizia sa, care era o hotărâre irevocabilă pronunțată în cadrul litigiului respectiv.</p> <p>În continuare, Curtea a constatat că, de fapt, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul companiei de asigurare, fără a oferi un răspuns la contraargumentul reclamantului cu privire la aflarea mașinii avariate în posesia companiei de asigurări și efectuarea expertizei asupra acesteia de către un expert ales de compania de asigurări. În opinia Curții, acest argument era esențial pentru examinarea cauzei și, în eventualitatea în care ar fi fost acceptat, putea conduce la adoptarea unei soluții diferite. Totodată, Curtea a observat că, în momentul respingerii acțiunii reclamantului, Curtea Supremă de Justiție s-a bazat pe un motiv nou care nu fusese invocat sau dezbătut de către părți, care se referea la faptul că polița de asigurare nu acoperea situația în care mașina era condusă de către soția reclamantului.</p> <p>Curtea a constatat că procedura de examinare a recursului de către Curtea Supremă de Justiție nu fusese echitabilă, contrar Articolului 6 § 1 din Convenție. Curtea a acordat reclamantului 3500 de euro</p>

			pentru prejudiciul moral și 1500 de euro pentru costuri și cheltuieli.
17.	FURTUNĂ (72636/13)	23.06.2020 23.06.2020	<p>Invocând Articolul 6 § 1 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, reclamantul s-a plâns de faptul că încheierea din 16 mai 2013 (cu privire la repunerea în termen a unui apel tardiv) și decizia din 2 iulie 2013 (cu privire la casarea unei hotărâri irevocabile în favoarea reclamantului) a Curții de Apel Bălți au încălcat dreptul la un proces echitabil. De asemenea, reclamantul s-a plâns că respectivele decizii ale Curții de Apel Bălți au încălcat dreptul său la respectarea proprietății sale.</p> <p>Curtea a constatat că actele menționate supra ale Curții de Apel Bălți au fost adoptate contrar principiului securității raporturilor juridice. În plus, Curtea a notat că, prin admiterea apelului societății N.I., Curtea de Apel Bălți a reanimat un întreg proces judiciar care s-a finalizat cu o decizie judecătorească definitivă și executorie, încălcând principiul securității raporturilor juridice și dreptul reclamantului la un proces echitabil în baza Articolului 6 § 1 din Convenție.</p> <p>În cele din urmă, Curtea a menționat că – deși fusese pronunțată în favoarea reclamantului – decizia Curții Supreme de Justiție din 6 martie 2014 nu a reușit să ofere o soluție viabilă pentru reclamant, deoarece acesta nu a putut să-și recupereze bunurile pierdute urmare a deciziilor abuzive ale Curții de Apel Bălți din 16 mai 2013 și, respectiv, 2 iulie 2013. În astfel de circumstanțe, Curtea a constatat că reclamantul continuă să fie victima acelor abuzuri, existând, astfel, în prezenta cauză, o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și, prin urmare, și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Curtea a acordat reclamantului 70000 de euro pentru prejudiciul material, 2000 de euro pentru prejudiciul moral și 3374 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
18.	ELECTRONSERVICE NORD S.A. (12918/12)	23.06.2020 23.06.2020	<p>La 2 iulie 2019 Curtea a pronunțat hotărârea în cauza <i>Electronservice Nord S.A. v. Republica Moldova</i> (nr.12918/12) cu privire la fondul cauzei, constatând că anularea hotărârii pronunțate în favoarea societății reclamante avusese loc contrar principiului securității raporturilor juridice, încălcându-se astfel drepturile societății reclamante garantate de Articolul 6 § 1 din Convenție și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Ea a rezervat aplicarea Articolului 41 din Convenție pentru o procedură ulterioară.</p> <p>La 23 iunie 2020 Curtea a pronunțat hotărârea cu privire la satisfacția echitabilă în prezenta cauză.</p> <p>Curtea a decis să acorde societății reclamante 50000 de euro pentru prejudiciul material și 1500 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
19.	SPIRIDONOV (41541/13)	23.06.2020 23.06.2020	<p>În fața Curții, reclamantul s-a plâns în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție de încălcarea dreptului său de acces la o instanță din cauza neexecutării unei hotărâri judecătorești irevocabile pronunțate în favoarea sa.</p> <p>Guvernul a susținut că odată ce instanțele naționale recunoscuseră încălcarea drepturilor reclamantului și îi acordaseră o despăgubire pentru prejudiciul moral, el nu se mai putea considera victimă în sensul Articolului 34 din Convenție.</p> <p>Curtea a notat că deși Curtea de Apel a recunoscut încălcarea drepturilor reclamantului garantate de Convenție, hotărârea pronunțată în favoarea reclamantului, totuși, nu fusese executată, iar despăgubirea acordată a fost vădit inferioară celei acordate în cauze similare împotriva Republicii Moldova. Prin urmare, Curtea a respins obiecția preliminară cu privire la pierderea statului de victimă.</p> <p>Cu referire la fondul cauzei, Curtea a subliniat că instanțele</p>

			<p>naționale constatarea că neexecutarea hotărârii judecătorești pronunțate în favoarea reclamantului se datora integral lipsei de diligență din partea executorului judecătoresc, precum și lipsei unor măsuri adecvate și suficiente pentru a garanta executarea.</p> <p>Curtea a reiterat că statele au obligația pozitivă de a pune în aplicare un sistem efectiv, atât în practică, cât și în drept, care să asigure executarea hotărârilor judecătorești definitive între persoane private (<i>Fouklev v. Ucraina</i>, nr. 71186/01, § 84, 7 iunie 2005). Responsabilitatea statelor poate surveni dacă autoritățile publice implicate în procedurile de executare nu manifestă diligența corespunzătoare sau chiar împiedică executarea.</p> <p>Curtea a constatat că a avut loc încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție în prezenta cauză.</p> <p>Curtea a acordat reclamantului suma totală de 2600 euro pentru prejudiciul material și moral.</p>
20.	MÎȚU (23524/14)	30.06.2020 30.09.2020	<p>Invocând încălcarea Articolului 3 din Convenție, reclamanta s-a plâns în fața Curții de utilizarea forței excesive de către ofițerii de poliție asupra ei în urma refuzului soțului ei de a se supune cerințelor poliției, precum și de lipsa unei investigații efective în acest sens.</p> <p>Prin urmare, având în vedere modul în care a fost tratată reclamanta după ce fusese imobilizată și planificarea insuficientă a operațiunii, care a lăsat un loc prea mare pentru improvizații și utilizare excesivă a forței, Curtea a constatat încălcarea Articolului 3 din Convenție sub aspect material.</p> <p>Cu referire la investigarea plângerilor reclamantei, Curtea a notat că nici o autoritate care a examinat plângerea reclamantei nu a atras atenția la afirmațiile ei, inclusiv un tricou cu urme de încălțăminte la spate, potrivit cărora ea fusese imobilizată la pământ cu piciorul, fiind deja sub controlul a cel puțin doi ofițeri special antrenați și nefiind în stare să-și controleze mișcările. Nu a fost cercetat nici faptul dacă ea ar fi atacat ofițerii sau dacă ar fi opus rezistență într-un mod periculos pentru viața ori sănătatea altor persoane și nici nu au fost identificați ofițerii care ar fi tratat-o astfel. Deși fusese constatat caracterul legal al forței utilizate asupra reclamantei și a soțului ei, autoritățile nu au verificat dacă în aceste circumstanțe o asemenea forță a fost excesivă. Prin urmare, Curtea a constatat că a avut loc o încălcare a Articolul 3 din Convenție și sub aspect procedural.</p> <p>Curtea a acordat reclamantei 4500 euro pentru prejudiciul moral și 380 euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
21.	OSADCII și alții (51662/12) (7689/13) (67076/13)	07.07. 2020 07.07. 2020	<p>Reclamanții s-au plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza neexecutării în termen rezonabil a hotărârilor judecătorești emise în favoarea lor cu privire la obligarea autorităților locale de a-i asigura cu spațiu locativ, în baza prevederilor (între timp abrogate ale) Legii cu privire la poliție. Din cauza neexecutării trenante a hotărârilor judecătorești adoptate în favoarea lor, reclamanții au inițiat acțiuni în instanța de judecată împotriva statului cu privire la repararea prejudiciului în baza prevederilor Legii nr. 87/2011. Instanțele de judecată naționale au admis cererile reclamanților parțial, constatând încălcarea drepturilor garantate de Articolul 6 § 1 din Convenție și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, și acordând despăgubiri în beneficiul reclamanților, executate ulterior.</p> <p>Curtea a constatat că hotărârile judecătorești pronunțate în favoarea reclamanților fuseseră executate în perioade cuprinse între 66 luni și 72 de luni. De asemenea, ea a notat că instanțele naționale au recunoscut încălcarea drepturilor reclamanților din cauza duratei nerezonabile de executare și au acordat anumite despăgubiri.</p> <p>Cu toate acestea, Curtea nu a fost convinsă că sumele acordate</p>

			<p>reclamanților la nivel național au fost în concordanță cu cele acordate de către ea în cauze similare înaintate împotriva Republicii Moldova (a se vedea, printre altele, <i>Botezatu v. Republica Moldova</i>, § 42, <i>Mizernaia v. Moldova</i>, nr. 31790/03, § 32, 25 septembrie 2007, <i>Prodan v. Moldova</i>, nr. 49806/99, § 82, CEDO 2004-III (extrase).</p> <p>De asemenea, Curtea a notat că în cererea nr. 51662/12, instanțele naționale au respins cererea reclamantului de rambursare a sumele achitate pentru închirierea spațiului locativ în perioada de neexecutare pe motiv că respectivele contracte de locațiune nu fuseseră înregistrate în mod corespunzător la autoritățile fiscale. Curtea a menționat că, potrivit legislației naționale în vigoare la acel moment, înregistrarea fiscală pentru contractele de locațiune cu o durată mai scurtă de trei ani nu era obligatorie. Curtea a mai menționat că, atunci când instanțele naționale resping cererile privind repararea prejudiciului material fără motive rezonabile, acest lucru poate fi incompatibil cu jurisprudența sa privind executarea hotărârilor judecătorești (a se vedea hotărârea pronunțată în cauza <i>Botezatu</i>, pre-citată).</p> <p>Curtea a hotărât că a avut loc o încălcare a drepturilor reclamanților garantate de Articolul 6 § 1 din Convenție și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza neexecutării prompte a hotărârilor naționale emise în favoarea lor.</p> <p>În cererea nr. 51662/12, reclamantul s-a plâns și de lipsa unui remediu intern eficient, invocând că cererea înaintată de către el la nivel național nu a generat o despăgubire suficientă. Prin urmare, Curtea a hotărât că – în privința acestui reclamant – a avut loc și o încălcare a Articolului 13 din Convenție, în coroborată cu Articolul 6 § 1 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. În cele din urmă, Curtea a acordat acestui reclamant 12900 de euro pentru prejudiciul material, 550 de euro pentru prejudiciul moral și 50 de euro pentru costurile și cheltuielile suportate.</p> <p>În cererile nr. 7689/13 (<i>Bodarev</i>) și 67076/13 (<i>Cucoș</i>), Curtea a acordat reclamanților câte 1300 euro pentru prejudiciul moral și câte 100 euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
--	--	--	--

22.	ARZAMAZOVA (38639/14)	04.08. 2020 04.11. 2020	<p>Reclamanta s-a plâns în fața Curții de încălcarea Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, susținând că ea a fost lipsită abuziv de clădirea și terenul aferent fără a primi despăgubiri. De asemenea, ea a susținut că procesul penal împotriva ei a fost inițiat pentru a o intimida și a o descuraja de la menținerea cererii în despăgubire.</p> <p>Curtea a observat că în acțiunea sa din 31 iulie 2007, Procuratura Ialoveni a solicitat anularea contractului de vânzare-cumpărare a clădirii pe motiv că prețul acestuia fusese diminuat și că nu fusese respectată procedura de înstrăinare a bunului imobil. În același timp, instanța de fond a respins această acțiune de două ori ca fiind tardivă. Cu toate acestea, Curtea de Apel Chișinău a decis anularea contractului de vânzare-cumpărare a clădirii pe un motiv care nu fusese invocat de către procuratură, motivând că acea clădire făcea parte din domeniul public și că nu putea fi înstrăinată. Totodată, Curtea de Apel Chișinău a eșuat să precizeze cadrul legal în baza căruia ea a considerat că respectiva clădire făcea parte din domeniul public.</p> <p>De asemenea, Curtea a constatat că reclamanta a fost lipsită de proprietatea sa fără a beneficia de compensații în acest sens. Instanțele naționale au obligat Primăria Pojăreni să restituie reclamantei doar costul clădirii, id est 49000 lei, fără a ține cont de pretențiile sale cu privire la investițiile efectuate de către aceasta pentru renovarea clădirii.</p> <p>Deși Guvernul a menționat expres că reclamanta a făcut investiții majore în renovarea clădirii pe propriul său risc, aceasta nedispunând de toate actele permise în acest sens, Curtea nu a considerat necesar să se pronunțe cu privire la acest aspect important.</p> <p>Curtea a constatat că modul în care reclamanta a fost privată de dreptul său la respectarea proprietății sale a constituit o sarcină individuală excesivă, iar autoritățile nu au putut asigura un echilibru corect dintre interesul general și dreptul de proprietate al reclamantei. Curtea a hotărât că a avut loc o încălcare a dreptului reclamantei la respectarea bunurilor sale, garantat de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și a conchis că reclamanta a suferit un prejudiciu material, care ar putea fi evitat, în cazul în care Curtea de Apel Chișinău și Curtea Supremă de Justiție ar fi menținut hotărârea instanței de fond.</p> <p>Curtea i-a acordat reclamantei 160000 de euro pentru prejudiciul material, 5000 de euro pentru prejudiciul moral și 2000 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
-----	--------------------------	----------------------------	--

23.	PARTIDUL POLITIC "PATRIA" și alții (5113/15 și alte 14 cereri)	04.08.2020 04.11.2020	<p>Bazându-se pe Articolul 3 din Protocolul nr. 1 la Convenție și pe Articolul 14 din Convenție, reclamanții au invocat că anularea participării Partidului Politic „Patria” la alegerile parlamentare din 2014 fusese arbitrară și urmărise scopul ascuns de a înlătura un concurent electoral care se bucura de un sprijin masiv din partea populației.</p> <p>Deși Guvernul a invocat că reclamanții, cu excepția partidului reclamant, nu epuizaseră căile de atac interne, Curtea a constatat, cu privire la admisibilitatea cauzei, că era rezonabil, având în vedere hotărârile definitive ale instanțelor naționale pronunțate în această cauză, ca ceilalți reclamanți să considere că o plângere similară celei depuse de către partidul reclamant nu ar fi avut șanse de succes. Astfel, Curtea a respins obiecția Guvernului.</p> <p>Cu referire la fondul cauzei, Guvernul a susținut că ingerința în dreptul partidului reclamant la alegeri libere fusese prevăzută de lege și urmărise scopul legitim de asigurare a respectării preeminenței dreptului și de protecție a funcționării corespunzătoare a democrației, ceea ce a fost acceptat de către Curte. În privința proporționalității deciziilor adoptate de către autoritățile naționale, însă, Curtea a considerat că acuzațiile aduse împotriva partidului reclamant cu privire la utilizarea în campania electorală a mijloacelor bănești din străinătate nu aveau niciun suport probatoriu, în dosarul național lipsind orice fel de probe în acest sens. În plus, Curtea a constatat că partidului reclamant nu îi fuseseră oferite garanții procedurale suficiente împotriva arbitrariului, notând că acesta fusese luat prin surprindere în legătură cu examinarea cauzei sale de către Comisia Electorală Centrală și, astfel, nu fusese pregătit pentru ședința respectivă. Totodată, instanțele naționale nu au reacționat în niciun fel și au lăsat fără răspuns argumente pertinente invocate de către partidul reclamant, acceptând fără ezitare acuzații aparent nefondate aduse în privința lui.</p> <p>Curtea a concluzionat că ingerința în dreptul reclamanților la alegeri libere nu respectase standardele impuse de Articolul 3 din Protocolul nr. 1 la Convenție, acordând în acest sens partidului reclamant 7500 de euro pentru prejudiciul moral. În privința celorlalți reclamanți, Curtea a considerat că simpla constatare a încălcării a constituit o satisfacție echitabilă pentru orice prejudiciu moral. De asemenea, Curtea a acordat în mod solidar tuturor reclamanților 3500 și, respectiv, 4500 de euro pentru costurile și cheltuielile suportate în fața Curții.</p>
24.	VASILAȘCO (19607/08)	15.09.2020 15.09.2020	<p>Invocând Articolul 6 § 1 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, reclamanții (soț și soție) s-au plâns că neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate în favoarea lor a încălcat drepturile lor la un proces echitabil și la respectarea bunurilor.</p> <p>Guvernul a prezentat Curții declarații unilaterale, invitând-o să radieze cererea de pe rol în baza Articolului 37 § 1 c) din Convenție, însă reclamanții nu au fost satisfăcuți de termenii declarațiilor unilaterale respective din cauza neexecutării deciziei din 31 ianuarie 2007 și a sumei propuse în calitate de despăgubire. Curtea a notat că decizia din 31 ianuarie 2007 rămâne până în prezent neexecutată, iar despăgubirea propusă nu compensează decât parțial prejudiciile suportate de către reclamanți. Prin urmare, Curtea a respins propunerea Guvernului de a radia cererea de pe rol și a continuat examinarea acesteia.</p> <p>Cu referire la fondul cauzei, Curtea a notat că procedura de executare a hotărârii definitive prin care autoritățile fuseseră obligate să-i atribuie reclamantului și familiei sale un spațiu locativ durează deja de treisprezece ani. Ea a reiterat că o autoritate de stat nu poate invoca lipsa fondurilor sau a spațiului locativ alternativ drept scuză pentru neexecutarea unei hotărâri judecătorești. În același timp,</p>

			<p>Curtea a reiterat poziția exprimată în alte numeroase cauze, potrivit căreia imposibilitatea unui creditor de a obține executarea integrală, într-un termen rezonabil, a unei hotărâri judecătorești pronunțate în favoarea sa constituie o încălcare a dreptului la un proces echitabil garantat de Articolul 6 § 1 din Convenție, precum și a dreptului său la respectarea proprietății sale, garantat de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Curtea nu a constatat vreun temei pentru a ajunge la o concluzie diferită în prezenta cauză și a considerat că a avut loc o încălcare a Articolul 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza eșecului autorităților de a executa, într-un termen rezonabil, hotărârea judecătorească definitivă pronunțată în favoarea reclamantilor.</p> <p>Curtea a acordat reclamantilor 5000 de euro pentru prejudiciul material, 3600 euro pentru prejudiciul moral și 1000 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
25.	CARAMAN (3755/05)	15.09.2020 15.09.2020	<p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza neexecutării în termen rezonabil a hotărârilor judecătorești emise în favoarea lui cu privire la obligarea autorităților locale de a-l asigura spațiu locativ. La momentul desfășurării evenimentelor, reclamantul era angajat în cadrul Ministerului Afacerilor Interne. În baza unei hotărâri judecătorești irevocabile din 4 iunie 2003, instanța de judecată a obligat Primăria mun. Chișinău să asigure reclamantul cu locuință socială.</p> <p>Din cauza neexecutării continue a hotărârii judecătorești adoptate în favoarea lui, reclamantul a depus o cerere la Curte. La 22 februarie 2008, reclamantul și Guvernul au încheiat un acord de soluționare amiabilă a cauzei, prin care Guvernul s-a obligat să acorde reclamantului suma de 2000 de euro pentru prejudiciu moral și să execute imediat hotărârea din 4 iunie 2003. Astfel, Curtea a radiat cererea de pe rol.</p> <p>La 9 ianuarie 2009, reclamantul a solicitat Curții să repună pe rol cererea, dat fiind faptul că prejudiciul moral a fost achitat, însă hotărârea din 4 iunie 2003 rămânea neexecutată. Curtea a dispus repunerea cererii pe rol. Guvernul a informat Curtea că hotărârea pronunțată în favoarea reclamantului a fost executată la 8 august 2012, Primăria mun. Chișinău, acordând reclamantului locuință socială în locațiune. Astfel, Guvernul a menționat că reclamantul nu se mai putea pretinde victimă a încălcărilor pretinse în sensul Articolului 34 din Convenție.</p> <p>Curtea a constatat faptul că hotărârea pronunțată în favoarea reclamantului a fost executată la 8 august 2012, deci cu o întârziere de aproximativ nouă ani. De asemenea, ea a observat că, în conformitate cu acordul de soluționare amiabilă a cauzei încheiat între părți la 22 februarie 2008, reclamantul a primit despăgubire pentru perioada de neexecutare care a durat din anul 2003 până în 2008. Cu toate acestea, Curtea a statuat că reclamantul nu a primit nici o despăgubire pentru perioada de neexecutare din 2008 până în 2012. Având în vedere cele menționate, Curtea a considerat că autoritățile naționale nu au acordat despăgubiri adecvate reclamantului și a respins observația Guvernului referitoare la calitatea de victimă al acestuia.</p> <p>În fond, reclamantul a invocat faptul că alocarea unei locuințe sociale nu echivalează cu executarea hotărârii pronunțate în favoarea sa, în principal din cauza imposibilității privatizării imediate a locuinței respective și a dobândirii dreptului de proprietate.</p> <p>Curtea a constatat faptul că hotărârea pronunțată la 4 iunie 2003 în</p>

			<p>favoarea reclamantului nu prevedea alocarea unui spațiu locativ în proprietate. Astfel, având în vedere faptul că Primăria mun. Chișinău i-a acordat reclamantului spațiu locativ în locațiune, Curtea a considerat că autoritățile naționale și-au executat angajamentul la 8 august 2012.</p> <p>Referitor la durata procedurii de executare, care s-a derulat o perioadă de peste 4 ani de la momentul încheierii acordului de soluționare amiabilă a cauzei, Curtea a reiterat poziția sa, exprimată de numeroase ori în cauze care au vizat executarea tardivă, potrivit căreia, imposibilitatea unui creditor de a obține executarea integrală, într-un termen rezonabil, a unei hotărâri judecătorești pronunțate în favoarea sa constituie o încălcare a dreptului la un proces echitabil garantat de Articolul 6 § 1 din Convenție.</p> <p>Curtea a considerat că a avut loc încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din motivul neexecutării într-un termen rezonabil a hotărârii judecătorești definitive pronunțate în favoarea reclamantului.</p> <p>Astfel, Curtea i-a acordat reclamantului suma de 1600 de euro în calitate de despăgubire pentru prejudiciul moral.</p>
26.	MARIAN și alții (40909/12 și alte 5 cereri)	15.09.2020 15.09.2020	<p>În fața Curții reclamanții s-au plâns în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza neexecutării în termen rezonabil a hotărârilor judecătorești emise în favoarea lor cu privire la obligarea autorităților locale de a-i asigura cu spațiu locativ. În cererile nr. 40909/12 și 41376/12, reclamanții s-au plâns și de lipsa unui recurs intern efectiv, în conformitate cu Articolul 13 din Convenție.</p> <p>Curtea a constatat că hotărârile judecătorești pronunțate în favoarea reclamanților rămân neexecutate până în prezent, iar procedurile judiciare cu privire la aceste cauze sunt tergiversate pentru o perioadă cuprinsă între zece și douăzeci de ani. De asemenea, ea a notat că instanțele naționale au recunoscut încălcarea drepturilor reclamanților din cauza duratei nerezonabile de executare și au acordat anumite despăgubiri. Cu toate acestea, Curtea nu a fost convinsă că sumele acordate reclamanților la nivel național au fost în concordanță cu cele acordate de către ea în cauze similare versus Republicii Moldova (a se vedea, printre altele, <i>Botezatu v. Republica Moldova</i>, § 42, <i>Mizernaia v. Moldova</i>, nr. 31790/03, § 32, 25 septembrie 2007, <i>Prodan v. Moldova</i>, nr. 49806/99, § 82, CEDO 2004-III (extrase)).</p> <p>Curtea a constatat că aceste elemente sunt suficiente pentru a concluziona că reclamanții nu au obținut despăgubiri suficiente la nivel național, aceștia continuând să fie victime ale încălcării drepturilor lor, în sensul Articolului 34 din Convenție.</p> <p>În consecință, Curtea a hotărât că a avut loc o încălcare a drepturilor reclamanților garantate de Articolul 6 § 1 din Convenție și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza neexecutării prompte a hotărârilor naționale emise în favoarea lor.</p> <p>Cu privire la cererile nr. 40909/12 și 41376/12, Curtea a constatat și încălcarea Articolului 13 din Convenție din cauza lipsei unui recurs intern efectiv, coroborat cu Articolul 6 § 1 din Convenție și cu Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (<i>Cristea v. Republica Moldova</i>, 35098/12, § 49, 12 februarie 2019). În cele din urmă, Curtea a acordat pentru prejudiciul moral reclamantului (cererea nr. 40909/12) 750 de euro, iar reclamantului (cererea nr. 41376/12) 500 de euro.</p> <p>În cererea nr. 62536/13 Curtea a acordat reclamantului 1170 de euro pentru prejudiciul moral și 65 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p> <p>În cererea nr. 65461/13 Curtea a acordat reclamantului 1000 de euro pentru prejudiciul moral și 60 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p> <p>În cererea nr. 36123/14 Curtea a acordat reclamantului 1000 de</p>

			<p>euro pentru prejudiciul moral și 318 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p> <p>În cererea nr. 9711/15 Curtea a acordat reclamantului 1100 de euro pentru prejudiciul moral și 65 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
27.	FELIX GUȚU (13112/07)	30.10.2020 20.01.2021	<p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții, în baza Articolului 6 § 2 din Convenție de faptul că instanțele naționale, în deciziile lor cu privire la concedierea sa, au condus la încălcarea principiului prezumției nevinovăției.</p> <p>În privința admisibilității, Guvernul a invitat Curtea să respingă cererea ca fiind inadmisibilă, pentru că reclamantul ar fi omis să furnizeze anumite informații esențiale pentru examinarea cauzei. Totuși, Curtea a declarat cererea admisibilă.</p> <p>În fond, reclamantul a indicat că instanțele naționale care examinaseră acțiunea împotriva ordinului de concediere s-au referit inclusiv la chestiunea cu privire la vinovăția sa în raport cu infracțiunea incriminată, fapt care i-ar fi încălcat dreptul de a fi prezumat nevinovat. Astfel, Curtea a constatat că, de fapt, Curtea Supremă de Justiție considerase, în decizia sa din 30 august 2006, că cererea de amnistie înaintată de către reclamant a constituit o recunoaștere a vinovăției. În acest sens, Curtea a indicat că nici dispozițiile Legii cu privire la amnistie din 16 iulie 2004, nici dispozițiile Codului penal sau ale Codului de procedură penală nu prevăd în mod expres recunoașterea prealabilă a vinovăției ca fiind una dintre condițiile pentru aplicarea amnistiei. De asemenea, dispozițiile indicate nu prevăd faptul că acceptarea de către un bănuțit a aplicării amnistiei în privința sa constituie o recunoaștere a vinovăției. În consecință, Curtea a considerat că nu a existat în acest caz o renunțare conștientă a reclamantului la dreptul său de a fi prezumat nevinovat și de a nu contribui la propria incriminare.</p> <p>În privința deciziilor emise de către instanțele naționale, Curtea a observat că reclamantul a fost demis pentru săvârșirea la locul de muncă a unei sustrageri stabilite prin hotărârea instanței de judecată sau a organului de competență căruia ține aplicarea sancțiunilor administrative. Deci, faptul că instanțele naționale au confirmat acest temei de concediere constituie o declarație fără echivoc a faptului că reclamantul ar fi fost vinovat de comiterea infracțiunii incriminate, în ciuda încetării procedurilor penale împotriva sa.</p> <p>În consecință, Curtea a hotărât că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 2 din Convenție și a dispus acordarea sumelor de 3600 de euro pentru prejudicial material, 3600 de euro pentru prejudicial moral și 45 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
28.	DAN (NR. 2) (57575/14)	10.11.2020 10.02.2020	<p>Prezenta cauză se referă la pretinsa încălcare repetată a dreptului reclamantului la un proces echitabil în rezultatul redeschiderii de către instanțele naționale a procedurilor penale împotriva acestuia, urmare a pronunțării de către Curte a hotărârii <i>Dan v. Republica Moldova</i> (nr. 8999/07, 5 iulie 2011). În prima sa hotărâre Curtea a constatat că procesul penal desfășurat împotriva reclamantului nu fusese echitabil și că avusese loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție.</p> <p>În urma pronunțării hotărârii Curții, Curtea Supremă de Justiție a dispus rejudecarea cauzei de către Curtea de Apel Chișinău. În cadrul examinării repetate a cauzei penale, Curtea de Apel Chișinău a audiat doar trei din cei șapte martori inițiali, care fuseseră audiați de către prima instanță în anul 2006. La 5 iunie 2013 Curtea de Apel Chișinău a casat hotărârea Judecătorei Buiucani din 24 ianuarie 2006 și a pronunțat o nouă hotărâre. Instanța de apel a recunoscut reclamantul vinovat de comiterea infracțiunii imputate, bazându-se pe declarațiile celor trei martori inițiali și o pe înregistrare video obținută în cadrul unei operațiuni sub acoperire a poliției în timpul reținerii reclamantului. Aceasta nu a audiat presupusul mituitor,</p>

			<p>deoarece acesta între timp decedase, și nici ceilalți trei martori, din motive nemenționate în decizia sa. Instanța a recurs doar la citirea declarațiilor date în fața primei instanțe de către cei patru martori absenți.</p> <p>Recursul ordinar al reclamantului împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 5 iunie 2013 a fost declarat inadmisibil de către Curtea Supremă de Justiție la 28 ianuarie 2014. Instanța supremă a susținut că audierea tuturor celor șapte martori inițiali nu a fost posibilă, deoarece între timp unul dintre ei decedase, iar altul nu mai era polițist, adresa acestuia fiind necunoscută.</p> <p>Reclamantul s-a plâns în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând că, în cadrul reexaminării apelului împotriva hotărârii de achitare, Curtea de Apel nu a reexaminat toate probele și nu reaudiat toți martorii, iar condamnarea sa s-a bazat pe probe care nu mai erau disponibile în dosarul cauzei, id est înregistrarea video efectuată de către poliție.</p> <p>Curtea a reținut că, deși reclamantul nu a solicitat audierea martorilor absenți, Curtea de Apel avea obligația de a întreprinde măsuri pentru reaudierea acestora în vederea asigurării unui proces echitabil (a se vedea <i>Július Pór Sigurbórsson v. Islanda</i>, nr. 38797/17, § 38, 16 iulie 2019). Curtea a observat contradicții grave în declarațiile celor trei martori, în calitatea lor de ofițeri de poliție implicați în operațiunea sub acoperire desfășurată împotriva reclamantului. Aparent, în anul 2013 aceștia își aminteau în detaliu despre anumite evenimente care avuseseră loc în anul 2006, dar nemenționate imediat după producerea acestora. Prin urmare, Curtea a considerat că în hotărârea sa, Curtea de Apel Chișinău nu a prezentat motive suficiente care ar fi dovedit vinovăția reclamantului în comiterea faptei imputate. De asemenea, Curtea a reliefat că în cadrul procedurilor penale redeschise, Curtea de Apel Chișinău nu a întreprins măsuri suficiente pentru audierea celor patru martori. Prin urmare, Curtea a conchis că o nouă condamnare a reclamantului de către Curtea de Apel Chișinău s-a bazat pe o înregistrare video efectuată de către poliție în cadrul operațiunii sub acoperire, care la momentul respectiv nu mai exista, deoarece fusese pierdută. Din motiv că momentul crucial, id est transmiterea banilor, nu fusese oricum filmat, acest lucru, în opinia Curții, a agravat deficiențele în evaluarea generală a probelor.</p> <p>În consecință, Curtea a conchis că procesul penal desfășurat împotriva reclamantului nu a fost echitabil și că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție, acordând reclamantului 2000 de euro pentru prejudiciul moral.</p>
29.	D. (25397/09)	08.12.2020 08.12.2020	<p>Cauza se referă la arestarea ilegală a reclamantei și maltratarea ei de către poliție în timpul evenimentelor din 7-8 aprilie 2009.</p> <p>Reclamanta s-a plâns în fața Curții în baza Articolelor 2 și 13 din Convenție, invocând existența riscului pentru viața ei în urma asistării la decesul dlui V. Boboc și refuzul autorităților de a-i oferi protecție în calitate de martor. Guvernul a invocat că viața reclamantei nu fusese supusă unui risc iminent, iar ascunderea identității sale în timpul depunerii declarațiilor era suficientă pentru a-i asigura protecție. Cu referire la acest capăt de plângere, Curtea a concluzionat că reclamanta nu demonstrase că exista un pericol suficient de grav și imediat pentru viața ei, care ar implica obligația pozitivă a Statului de a-i asigura protecție, declarând acest capăt de plângere în mod vădit nefondat.</p> <p>În continuare, reclamanta s-a plâns în baza Articolului 3 din Convenție, invocând maltratarea sa de către colaboratorii de poliție la 7 aprilie 2009. Ea a invocat investigarea inefficientă a plângerilor sale în acest sens, care nu se finalizase nici după zece ani de la inițierea acesteia, menționând și lipsa informării sale în legătură cu evoluția investigației și deciziile adoptate. Guvernul a invocat lipsa probelor care ar demonstra detenția reclamantei și maltratarea ei de</p>

		<p>către poliție.</p> <p>Reiterând importanța fundamentală a Articolului 3 din Convenție într-o societate democratică și referindu-se la obligația pozitivă a Statului de a efectua o investigație eficientă în cazurile referitoare la acuzații credibile de rele tratamente comise de către polițiști sau alți agenți ai Statului, Curtea a notat, în primul rând, faptul condamnării definitive a lui G. pentru eșecul de a reacționa potrivit legii în momentul în care mai multe persoane, inclusiv reclamanta, fuseseră aduse la Comisariatul de Poliție Buiucani la 7 aprilie 2009. Astfel, Curtea a determinat cu certitudine faptul că reclamanta fusese arestată în noaptea dintre 7 și 8 aprilie 2009.</p> <p>În continuare, Curtea a notat că reclamanta prezentase, deși cu o anumită întârziere, rapoarte de expertiză medico-legală, care dovedeau consecințele atât fizice, cât și psihologice ale maltratărilor. Curtea a considerat că tardivitatea prezentării rapoartelor de expertiză trebuia analizată într-un context mai larg, ținând cont de experiența traumatizantă în urma arestului său din 7 aprilie 2009 și situația deosebit de vulnerabilă în care se afla ea, având în vedere presupusa asistare la decesul dlui Boboc. În final, Curtea a notat că loviturile aplicate reclamantei și traumele psihologice ulterioare nu rezultau din acțiunile reclamantei, astfel încât să determine necesitatea aplicării forței în privința ei. Prin urmare, s-a constatat că reclamanta fusese supusă relelor tratamente de către agenții Statului, contrar Articolului 3 din Convenție.</p> <p>Cu referire la investigarea relelor tratamente la care fusese supusă reclamanta, Curtea a concluzionat că deficiențele admise de către autoritățile naționale, precum inițierea tardivă a cauzei penale, durata excesivă a acesteia, eșecul implicării reclamantei în cadrul procedurilor, prin informarea acesteia despre deciziile importante adoptate, și lipsa identificării rolurilor ofițerilor mascați ai forțelor speciale au încălcat Articolul 3 din Convenție sub aspect procedural.</p> <p>Totodată, Curtea a constatat și o încălcare a Articolului 5 din Convenție, observând faptul că Guvernul menționase despre lipsa unor informații oficiale privind detenția reclamantei în noaptea dintre 7 și 8 aprilie 2009. În acest sens, Curtea a accentuat că lipsa consemnărilor oficiale cu privire la detenția unei persoane constituie o negare absolută a garanțiilor prevăzute de Articolul 5 din Convenție și o încălcare extrem de gravă a acestei dispoziții, făcând referire și la faptul că autoritățile naționale constataseră faptul detenției reclamantei în noaptea dintre 7 și 8 aprilie 2009.</p> <p>Ținând cont de eșecul reprezentantului reclamantei de a prezenta pretențiile pentru satisfacția echitabilă în timp util și în conformitate cu procedura stabilită de Regulamentul Curții, Curtea a decis să nu acorde nicio compensație în această privință.</p>
--	--	---

30.	AsDAC (47384/07)	08.12.2020 08.03.2021	<p>Asociația „Drepturi de Autor și Conexe” din Moldova este o organizație neguvernamentală, specializată în gestiunea pe principii colective a drepturilor patrimoniale de autor și a drepturilor conexe, care colectează și repartizează drepturile care îi sunt încredințate de titulari (în continuare „asociația reclamantă”).</p> <p>În fața Curții, asociația reclamantă s-a plâns în baza Articolului 6 § 1 și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând omisiunea autorităților naționale de a le acorda despăgubiri pentru prejudiciul suferit ca urmare a încălcării dreptului lor de proprietate intelectuală.</p> <p>Curtea a notat că în circumstanțele prezentei cereri, a existat – fără îndoială – o ingerință în dreptul de proprietate a asociației reclamante, deși nu existase un act formal de deposedare. Excluderea operelor în litigiu de la protecția drepturilor de autor a avut consecințe atât de grave încât pot fi asimilate cu o privare de proprietate în sensul Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. De asemenea, Curtea a concluzionat că ingerința în dreptul de proprietate a constituit o povară disproporționată și excesivă a drepturilor asociației reclamante, iar autoritățile naționale au eșuat să realizeze un „echilibru echitabil” dintre protecția dreptului la respectarea bunurilor și cerințele interesului general al societății. Respectiv, a avut loc o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Curtea a acordat asociației reclamante 3000 euro pentru prejudiciul moral.</p>
31.	ROTARU (26764/12)	08.12.2020 08.03.2021	<p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții, în baza Articolului 2 din Protocolul nr. 4 la Convenție de ingerința ilegală și disproporționată în libertatea sa de circulație.</p> <p>În fond, reclamantul a indicat că refuzul autorităților de a-i elibera un pașaport, din cauza neexecutării hotărârii judecătorești prin care a fost obligat să restituie o sumă datorată, a avut loc în afara oricărei proceduri de executare și în afara unui termen legal de executare a hotărârii respective. Guvernul a susținut faptul că refuzul autorităților moldovenești de a elibera un pașaport reclamantului a fost legal și proporțional cu scopul urmărit, id est executarea unei hotărâri judecătorești definitive.</p> <p>Curtea a constatat că autoritățile naționale și-au întemeiat decizia în baza legislației interne în vigoare la acel moment, fapt care le-a permis să refuze eliberarea unui pașaport din cauza neexecutării unei hotărâri. Totuși, Curtea a observat că în conținutul prevederilor legale invocate nu a fost specificată nici procedura care ar fi trebuit urmată de către autoritățile naționale, în special cu referire la subiecții care ar fi putut solicita sau impune interzicerea eliberării pașaportului, nici dacă aceste autorități ar fi putut evalua necesitatea și durata unei astfel de măsuri. În aceste condiții, Curtea a concluzionat faptul că refuzul autorităților de a reînnoi pașaportul reclamantului a echivalat cu o măsură automată, care a avut inclusiv o durată nedeterminată, fapt care este contrar obligațiilor care revin autorităților în sensul Articolului 2 din Protocolul nr. 4 la Convenție. De asemenea, Curtea a considerat că, în circumstanțele prezentei cauze, nu ar fi existat un control judiciar efectiv al legalității și proporționalității respingerii cererii de reînnoire a pașaportului de către autoritățile naționale, iar instanțele naționale s-ar fi expus superficial referitor la obiectul acțiunii respective și nu ar fi analizat situația individuală a reclamantului.</p> <p>În consecință, Curtea a hotărât că a avut loc o încălcare a Articolului 2 din Protocolul nr. 4 Convenție și a dispus acordarea reclamantului a sumei de 3000 de euro pentru prejudiciul moral.</p>

32.	BOSTAN (52507/09)	08.12.2020 08.03.2021	<p>Invocând încălcarea Articolului 8 din Convenție, reclamanții s-au plâns că percheziția domiciliului lor, fără consimțământul acestora și fără un mandat judiciar, în lipsa unui control judiciar ulterior, fusese ilegală.</p> <p>Guvernul a admis că a existat o ingerință în drepturile reclamanților garantate de Articolul 8 din Convenție. În același timp, Guvernul a menționat că cercetarea curții casei reclamanților a fost efectuată cu acordul lui M.C., care avea înregistrat domiciliul la acea adresă, iar legea nu prevedea în mod expres obținerea consimțământului tuturor proprietarilor sau locatarilor imobilului.</p> <p>Curtea a notat că cercetarea domiciliului reclamanților și ridicarea de obiecte a fost efectuată fără o autorizație prealabilă din partea unui judecător. Deși prevederile Codului de procedură penală permiteau efectuarea unor asemenea acțiuni cu consimțământul persoanei domiciliată la adresa respectivă, aceste prevederi nu limitau în niciun fel marja de manevră a organului de urmărire penală, care era unicul competent să aprecieze necesitatea și amploarea cercetării.</p> <p>De asemenea, Curtea a notat că nu a fost prezentată vreo bază legală sau jurisprudență internă care să întemeieze argumentul potrivit căruia acordul lui M.C. anula necesitatea unui control a posteriori din partea unui judecător de instrucție a legalității acțiunii efectuate.</p> <p>Prin urmare, în lipsa unei autorizații prealabile din partea unui judecător și a unui control judiciar a posteriori efectiv al acțiunii contestate, Curtea a considerat că reclamanții nu au beneficiat de suficiente garanții procedurale pentru a preveni riscul de abuzuri din partea organului de urmărire penală, constatând încălcarea Articolului 8 din Convenție în prezenta cauză.</p> <p>În consecință, Curtea a acordat reclamanților 1542,44 euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
-----	----------------------	--------------------------	--

DECIZII

Nr.	Titlul și nr. cererii	Data adoptării (1) notificării (2)	Descrierea sumară a deciziei
1.	AUTO-CASA-TUR SRL (58107/15)	16.01.2020 06.02. 2020	<p>Compania reclamantă s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând încălcarea dreptului de acces la o instanță.</p> <p>Guvernul și compania reclamantă au încheiat un acord de soluționare amiabilă a cauzei, potrivit căruia Guvernul s-a angajat să-i achite companiei reclamante 1250 de euro pentru orice prejudiciu, inclusiv costuri și cheltuieli, în schimbul retragerii de către aceasta a tuturor pretențiilor înaintate față de Republica Moldova în respectiva cauză.</p> <p>Curtea a decis să radieze cauza de pe rol, în conformitate cu Articolul 39 din Convenție.</p>

2.	BISELLO SRL (67988/13)	16.01.2020 06.02. 2020	<p>Compania reclamantă s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând încălcarea dreptului de acces la o instanță.</p> <p>Guvernul a prezentat Curții o declarație unilaterală, prin care a recunoscut încălcarea dreptului companiei reclamante de acces la o instanță și s-a obligat să-i achite suma globală de 1500 de euro pentru prejudiciul provocat ca urmare a încălcării dreptului său. Curtea a considerat că, având în vedere acceptarea expresă de către compania reclamantă a termenilor declarației prezentate de către Guvern, cauza trebuie să fie tratată ca o soluționare amiabilă între părți și a decis să radieze cauza de pe rol, în conformitate cu Articolul 39 din Convenție.</p>
3.	MĂTĂSARU (44743/08)	21.01.2020 13.02.2020	<p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolelor 5, 8, 10 și 11 din Convenție.</p> <p>La 17 mai 2019 Curtea a expediat în adresa Guvernului și a reclamantului un proiect de Declarație cu privire la eventualitatea soluționării amiabile a cauzei.</p> <p>La 22 mai 2019 portalul www.anticoruptie.md a publicat un articol care făcea referire în mod expres la detaliile propunerii Curții cu privire la soluționare amiabilă a cauzei, <i>id est</i> cuantumul despăgubirii pentru prejudiciul moral și pentru costuri și cheltuieli de reprezentare.</p> <p>Prin scrisoarea sa din 24 iunie 2019, Agentul guvernamental a notificat Curtea despre aceste inadvertențe din partea reclamantului, cerând radierea cererii de pe rolul Curții din motivul că reclamantul a încălcat principiul confidențialității procedurii de soluționare amiabilă. Guvernul a susținut în fața Curții că reclamantul a încălcat prevederile Articolului 62 § 2 din Regulamentul Curții cu privire la confidențialitatea procedurii de reglementare pe cale amiabilă, aducând probe care combăteau alegațiile reclamantului că Agentul guvernamental ar fi încălcat această prevedere.</p> <p>Având în vedere circumstanțele cauzei și declarațiile contradictorii ale reclamantului și ale soției sale, care de altfel a susținut că a aflat despre detaliile cu privire la reglementarea amiabilă a cauzei din scrisoarea care i-a fost dată de către reclamant, Curtea a constatat că anume reclamantul a stat la originea dezvăluirii informației respective către mass-media. De asemenea, din conținutul scrisorii Curții din 5 octombrie 2009 adresată reclamantului, s-a indicat expres că procedura cu privire la soluționarea pe cale amiabilă a cauzei era confidențială și, prin urmare, reclamantul trebuia să respecte această cerință. Curtea a decis că prin comportamentul său reclamantul a încălcat principiul confidențialității și, prin urmare, a declarat cererea inadmisibilă în baza Articolului 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție.</p>
4.	S.C.PAN-DORAGRO (21273/14)	16.01.2020 06.02.2020	<p>Compania reclamantă s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând încălcarea dreptului său de acces la o instanță din cauza neexaminării de către instanțele naționale a cererii de apel, respectiv, a cererii de recurs din motivul neachitării taxei de stat. Guvernul și compania reclamantă au încheiat un acord de soluționare amiabilă a cauzei, potrivit căruia Guvernul s-a angajat să-i achite suma de 10000 lei pentru orice prejudiciu, inclusiv costuri și cheltuieli, în schimbul retragerii de către aceasta a tuturor pretențiilor înaintate față de Republica Moldova în cauza dată.</p> <p>Curtea a decis să radieze cauza de pe rol, în conformitate cu Articolul 39 din Convenție.</p>

5.	BULMAGA și SPÎNU (16313/15 și 980/18)	16.01.2020 16.02.2020	<p>Reclamanții s-au plâns în fața Curții în baza Articolului 8 din Convenție, invocând încălcarea dreptului lor la respectarea vieții de familie, dar și că instanțele naționale le-au acordat o compensație insuficientă în această privință. Guvernul a prezentat Curții o declarație unilaterală, prin care a recunoscut încălcarea dreptului reclamanților la respectarea vieții de familie, fiind dispus să le achite reclamanților Nicolae și Victoria Bulmaga (cererea nr. 16313/15) suma globală de 7500 de euro și reclamantului Fiodor Spînu (cererea nr. 980/18) suma de 7500 de euro pentru orice prejudiciu, inclusiv costuri și cheltuieli. Curtea a considerat că declarațiile unilaterale prezentate de către Guvern conțineau clauze rezonabile, iar sumele oferite de către Guvern în acest sens sunt în concordanță cu cele acordate de către Curte în cauze similare.</p>
6.	ȚUGUI (48287/13)	30.01.2020 20.02.2020	<p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând încălcarea dreptului său de acces la o instanță din cauza restituirii cererii sale de recurs din motivul neachitării taxei de stat.</p> <p>Guvernul a prezentat Curții o declarație unilaterală, prin care a recunoscut încălcarea dreptului reclamantului de acces la o instanță și s-a obligat să-i achite suma globală de 1500 de euro pentru prejudiciul provocat acestuia ca urmare a încălcării dreptului său. Deși reclamantul și-a exprimat dezacordul cu privire la clauzele declarației unilaterale propusă de către Guvern, Curtea a notat că această declarație a conținut clauze rezonabile.</p> <p>Considerând că declarația unilaterală a Guvernului este bazată pe respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și Protocoalele sale, și în lipsa oricăror motive care ar justifica continuarea examinării acestei cereri, Curtea a decis radierea cauzei de pe rol în baza Articolului 37 § 1 lit. c) din Convenție.</p>
7.	VOLOC și alții (38292/08)	30.01.2020 20.02.2020	<p>Reclamanții s-au plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție ca urmare a neexecutării în termen rezonabil a hotărârilor judecătorești emise în favoarea lor.</p> <p>La 11 iulie și 27 septembrie 2019 Curtea a solicitat reprezentantului reclamanților să prezinte pretențiile de satisfacție echitabilă, însă aceste solicitări au rămas fără răspuns.</p> <p>Din aceste considerente și în absența unor circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor garantate de Convenție și de Protocoalele sale, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (a) din Convenție, Curtea a constatat că nu a existat niciun motiv care ar justifica continuarea examinării cererii. Prin urmare, ea a radiat cererea de pe rol.</p>
8.	GRUMEZA (26015/13)	11.02.2020 19.03.2020	<p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând că el nu a beneficiat de o anchetă eficientă, în rezultatul căreia el a fost găsit vinovat de comiterea unui accident de circulație.</p> <p>Curtea a constatat că reclamantul nu avea calitatea de bănuț sau de învinuit în cauza penală, ci de parte vătămată. Este adevărat, însă, că procurorul a încetat urmărirea penală după ce a ajuns la concluzia că viteza excesivă cu care conducea reclamantul a stat la baza producerii accidentului rutier. Cu toate acestea, reclamantul nu a mai fost sancționat contravențional sau penal. Mai mult ca atât, hotărârea procurorului de a înceta cauza penală nu a avut repercusiuni negative asupra reclamantului. În astfel de circumstanțe, chiar presupunând că Articolul 6 din Convenție ar fi fost aplicabil în prezenta cauză, Curtea a notat că ea nu poate decât să constate că reclamantul nu a fost afectat în mod direct de hotărârea procurorului. Astfel, reclamantul nu a demonstrat că a fost „victimă” a încălcării Articolului 6 § 1 din Convenție în sensul</p>

			<p>Articolului 34 din Convenție.</p> <p>Prin urmare, Curtea a declarat cererea inadmisibilă în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 și 4 din Convenție.</p>
9.	<p>ASOCIAȚIA INTERNĂȚIONALĂ A TRANSPORTATORILOR AUTO (62206/15)</p>	<p>13.02.2020 05.03.2020</p>	<p>Curtea a comunicat Guvernului Republicii Moldova plângerile companiei reclamante formulate în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>La 15 ianuarie 2020 compania reclamantă a informat Grefa Curții că nu dorește să-și mențină cererea, intenționând să soluționeze cauza la nivel național.</p> <p>În lipsa unor circumstanțe speciale legate de respectarea drepturilor garantate de Convenție sau de Protocoalele sale care ar justifica continuarea examinării acestei cauze, Curtea a decis să radieze cererea de pe rol, în conformitate cu Articolul 37 § 1 a) din Convenție.</p>
10.	<p>RED UNION FENOSA (70054/11)</p>	<p>13.02.2020 05.03.2020</p>	<p>Societatea reclamantă s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție ca urmare a anulării unei decizii definitive adoptate în favoarea sa.</p> <p>În urma comunicării prezentei cereri guvernului reclamat, Agentul guvernamental a înaintat o cerere de revizuire în fața Curții Supreme de Justiție în vederea remedierii pretinselor încălcări. La 4 aprilie 2018 Curtea Supremă de Justiție a admis cererea de revizuire, a constatat încălcarea drepturilor societății reclamante în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și a casat deciziile emise în defavoarea acesteia.</p> <p>Deoarece societatea reclamantă și-a exprimat dezacordul cu propunerea soluționării amiabile a litigiului, Guvernul a prezentat Curții o declarație unilaterală, prin care a recunoscut încălcarea drepturilor societății reclamante garantate de Articolul 6 § 1 din Convenție și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și s-a obligat să-i achite 1500 de euro pentru prejudiciul provocat și 500 euro pentru costuri și cheltuieli. Deși societatea reclamantă și-a exprimat dezacordul cu privire la declarația unilaterală propusă de către Guvern, Curtea a notat că respectiva declarație a conținut clauze rezonabile.</p> <p>Considerând că declarația unilaterală a Guvernului este bazată pe respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și Protocoalele sale, și în lipsa oricăror motive care ar justifica continuarea examinării acestei cereri, Curtea a decis radierea cauzei de pe rol în baza Articolului 37 § 1 lit. c) din Convenție.</p>
11.	<p>LISNIC (17015/07)</p>		<p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții, în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate în favoarea sa potrivit căreia autoritățile locale fuseseră obligate să-i acorde o locuință socială.</p> <p>La 1 octombrie 2014 reclamantul a informat Grefa Curții că nu mai dorea să-și mențină cererea datorită executării hotărârii judecătorești de către autoritățile naționale.</p> <p>În lipsa unor circumstanțe speciale legate de respectarea drepturilor garantate de Convenție sau de Protocoalele sale care ar justifica continuarea examinării acestei cauze, Curtea a decis să radieze cererea de pe rol, după o perioadă de șase ani de la solicitarea reclamantului, în conformitate cu Articolul 37 § 1 a) din Convenție.</p>

12.	CASTRAVEȚ MUSIENCO (29352/09)	și 24.03.2020 14.05.2020	<p>Invocând încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție, reclamanții s-au plâns că procedura de recurs în anulare desfășurată după achitarea lor definitivă a încălcat dreptul lor la un proces echitabil.</p> <p>Guvernul a susținut că după achitarea lor repetată, reclamanții și-au pierdut statutul de victimă.</p> <p>Curtea a reiterat că un reclamant nu poate pretinde a fi victima unei încălcări a dreptului său la un proces echitabil în sensul Articolului 6 din Convenție care, potrivit lui, ar fi avut loc în cadrul unei proceduri care fusese încetată sau în rezultatul căreia el fusese achitat (<i>Osmanov și Husseinov v. Bulgaria</i> (dec.), nr. 54178/00 și 59901/00, 4 septembrie 2003).</p> <p>Curtea a notat că procesul împotriva reclamanților s-a finalizat cu achitarea lor definitivă de către Curtea de Apel la 23 decembrie 2009. În asemenea circumstanțe, Curtea a considerat că reclamanții nu mai pot pretinde calitatea de victimă a unei încălcări a dreptului lor la un proces echitabil și a declarat cererea acestora inadmisibilă, în conformitate cu prevederile Articolului 35 §§ 3 și 4 din Convenție.</p>
13.	ȘEVCENCO TIMOȘIN (35215/06 și 43414/08)	și 21.04.2020 28.05.2020	<p>Reclamanții s-au plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 Convenție de faptul că deciziile Curții Supreme de Justiție din 29 martie 2006 și 13 februarie 2008 nu fuseseră motivate suficient, astfel fiindu-le încălcat dreptul la un proces echitabil. De asemenea, ei s-au plâns că motivele invocate de către Curtea Supremă de Justiție în deciziile sale cu privire la concedierea lor au condus la încălcarea principiului prezumției de nevinovăție, garantat Articolul 6 § 2 din Convenție</p> <p>Curtea a notat că a aflat despre redeschiderea procedurilor civile în privința reclamanților din observațiile Guvernului. Ea a reiterat că reclamanții au obligația de a informa Curtea cu privire la faptele care au o importanță semnificativă pentru a-i permite examinarea cauzei în cunoștință deplină a faptelor (a se vedea <i>Komatinović v. Serbia</i> (dec.), nr. 75681 /10, 29 ianuarie 2013, <i>Safaryan v. Armenia</i> (dec.), no 16346/10, § 27). Curtea a enunțat că informațiile prezentate de către Guvern, care, de altfel, nu au fost comunicate de către reclamanți, vizează elemente fundamentale ale cauzei. Faptul că instanțele naționale au examinat argumentelor invocate de către reclamanți și au hotărât în favoarea lor a fost esențial pentru prezenta cauză. În consecință, Curtea a considerat că reclamanții ar fi trebuit să prezinte informațiile cu privire la evoluția cauzei pentru a-i permite examinarea acesteia în lumina tuturor faptelor relevante cauzei (<i>Buzinger v. Slovacia</i> (dec.), nr. 32133 / 10, §§ 21-22, 16 iunie 2015, <i>Lazarov v. Serbia</i> (dec.), nr. 42571/06, § 26, 3 mai 2016). Prin urmare, Curtea a decis că reclamanții au eșuat în mod intenționat să informeze Curtea pe deplin despre circumstanțele cauzei. Ținând cont de importanța informațiilor pentru soluționarea corectă a prezentei cauze, Curtea a decis să respingă cererile reclamanților ca fiind abuzive, în conformitate cu Articolul 35 § 3 a) din Convenție.</p>
14.	YESIPOV (56218/07)	30.04.2020 04.06.2020	<p>La 16 iunie 2016 Curtea a comunicat Guvernului Republicii Moldova și Rusiei (în continuare „Guvernele”) plângerile reclamantului formulate în baza Articolelor 2, 3, 5 § 1, 6 § 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (în continuare – „Convenția”) și Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție ca urmare a condamnării și detenției sale în regiunea transnistreană. Guvernele au prezentat observațiile lor cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei. La 9 decembrie 2016 observațiile au fost expediate în adresa reclamantului, care a fost invitat să-și prezinte poziția, însă Curtea nu a primit vreun răspuns la scrisoarea grefei.. La 12 decembrie 2019, printr-o scrisoare transmisă electronic, reclamantul a fost invitat să prezinte observațiile sale până la 24</p>

			ianuarie 2020. El a fost atenționat că potrivit Articolului 37 § 1 (a) din Convenție, Curtea poate radia o cerere atunci când circumstanțele duc la concluzia că reclamantul nu intenționează să mențină cererea. Nu a fost primit niciun răspuns din partea reclamantului, deși acesta confirmase adresa sa e-mail la 10 decembrie 2019 într-o convorbire telefonică cu Grefa Curții. Din aceste considerente, în absența unor circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor garantate de Convenție și de Protocoalele sale, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (a) din Convenție, Curtea a constatat că nu a existat niciun motiv care ar justifica continuarea examinării cererii. Prin urmare, ea a radiat cererea de pe rol.
15.	CREȚU (7012/14)	30.04.2020 22.05.2020	<p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 3 din Convenție, referindu-se la aplicarea rețelilor de tratament în timpul reținerii sale de către colaboratorii de poliție.</p> <p>Guvernul și reclamantul au încheiat un acord de soluționare amiabilă a cauzei, potrivit căruia Guvernul s-a angajat să-i achite suma de 9000 de euro pentru orice prejudiciu, inclusiv costuri și cheltuieli, în schimbul retragerii de către reclamant a tuturor pretențiilor înaintate față de Republica Moldova în cauza dată.</p>
16.	IPATE (5131/10 și 25230/14)	30.04.2020 04.06.2020	<p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 8 din Convenție, invocând, printre altele, cenzurarea corespondenței sale în penitenciar. Guvernul și reclamantul au încheiat un acord de soluționare amiabilă a cauzei, potrivit căruia Guvernul s-a angajat să-i achite câte 800 de euro în ambele cereri pentru orice prejudiciu, inclusiv costuri și cheltuieli, în schimbul retragerii de către reclamant a tuturor pretențiilor înaintate față de Republica Moldova în cauza dată. Considerând că acordul de soluționare amiabilă este bazat pe respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și Protocoalele sale, precum și în lipsa oricăror motive care ar justifica continuarea examinării acestei cereri, Curtea a decis radierea cauzei de pe rol, în conformitate cu Articolul 39 din Convenție.</p>
17.	I.M. (29958/11)	30.04.2020 02.05.2020	<p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 8 din Convenție din cauza eșecului autorităților de a respecta dreptul său la protecția datelor cu caracter medical.</p> <p>Guvernul și reclamantul au încheiat un acord de soluționare amiabilă a cauzei. Astfel, Curtea a luat act de acordul respectiv, potrivit căruia Guvernul s-a angajat să-i achite suma de 6000 de euro pentru orice prejudiciu, inclusiv costuri și cheltuieli, în schimbul retragerii de către reclamant a tuturor pretențiilor înaintate față de Republica Moldova în cauza dată, și a decis în unanimitate radierea cererii de pe rol, în baza Articolului 39 din Convenție.</p>
18.	BAYRACTAR și AYRI (13289/19 și 13292/19)	25.06.2020 16.07.2020	<p>Invocând încălcarea Articolelor 5 § 1 și 8 din Convenție, reclamantii s-au plâns în fața Curții de faptul că au fost în mod ilegal privați de libertate și de încălcarea dreptului lor la respectarea vieții private și de familie.</p> <p>Guvernul și reclamantii au încheiat un acord de soluționare amiabilă a cauzei, potrivit căruia fiecărui reclamant i s-a acordat câte 25000 de euro. Acordul a fost acceptat de către Curte, acesta fiind bazat pe respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și Protocoalele sale. Astfel, Curtea nu a considerat că ar fi justificată continuarea examinării acestor cereri și a decis radierea cauzelor de pe rol în conformitate cu Articolul 39 din Convenție.</p>
19.	POSTOLIUC	03.09.2020	Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolelor 10 și 11

	(32242/07)	24.09.2020	<p>din Convenție, invocând încălcarea libertății de exprimare și întrunire din cauza refuzului autorităților de a-i acorda autorizația de organizare a unei întruniri.</p> <p>Guvernul a prezentat Curții declarații unilaterale, prin care a recunoscut încălcarea libertății de întrunire a reclamantului, menționând că cererea nu ridică probleme separate în baza Articolului 10 din Convenție, și s-a obligat să-i achite suma de 2500 de euro pentru prejudiciul provocat acestuia ca urmare a încălcării dreptului său. Deși Curtea a solicitat reclamantului să prezinte pretențiile sale cu privire la clauzele declarațiilor unilaterale propuse de către Guvern, aceste solicitări au rămas fără răspuns și, prin urmare, Curtea a notat că aceste declarații conțineau clauze rezonabile.</p> <p>Ținând cont de faptul că declarațiile unilaterale ale Guvernului sunt bazate pe respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și Protocoloalele sale și în lipsa oricărui motive care ar justifica continuarea examinării acestei cereri, Curtea a decis radierea cauzei de pe rol în baza Articolului 37 § 1 lit. c) din Convenție.</p>
20.	LEVINȚA (57574/13)	08.09.2020 01.10.2020	<p>Reclamanții s-au plâns în fața Curții în baza Articolului 6 din Convenție, motivând că procesele intentate asupra lor nu au fost echitabile, deoarece aceștia au fost condamnați, printre altele, pe baza dovezilor obținute prin tortură, dar și pentru că celălalt coacuzat a fost achitat în cauza disjunctă cu acuzații bazate pe fapte identice.</p> <p>Guvernul a contestat afirmațiile reclamantului și a susținut că cererea ar trebui declarată inadmisibilă.</p> <p>Curtea a constatat că, într-adevăr, la condamnarea reclamanților, Curtea de Apel s-a bazat pe declarațiile auto-incriminatoare făcute de către aceștia în custodia statului, fiind maltratați. Prin urmare, afirmația reclamanților conform căreia hotărârea Curții de Apel s-a bazat, printre altele, pe declarații obținute ca urmare a maltratării este întemeiată.</p> <p>Cu toate acestea, Curtea a observat că reclamanții au profitat de ocazia de a contesta admiterea acestor declarații de autoincriminare pe care Curtea Supremă de Justiție le-a exclus, astfel corectând greșeala comisă de către Curtea de Apel, prin eliminarea declarațiilor auto-incriminatoare din probatoriu. Curtea Supremă și-a întemeiat condamnarea bazându-se pe declarațiile făcute de către ceilalți coacuzati.</p> <p>De asemenea, reclamanții s-au plâns că ceilalți coacuzati au fost achitați în cauzele disjuncte, acuzațiile cărora erau bazate pe fapte identice. Cu toate acestea, hotărârea la care s-au referit reclamanții în cererea lor nu era definitivă, iar ulterior a fost casată. În lumina celor de mai sus, Curtea a considerat că procesul în ansamblu nu putea fi considerat inechitabil și a constatat că plângerea formulată în baza Articolului 6 § 1 din Convenție era vădit nefondată, declarând-o inadmisibilă în baza Articolului 35 §§ 3 și 4 din Convenție.</p>
21.	IACHIMOVSCI (21029/13)	22.09.2020 15.10.2020	<p>Reclamanta s-a plâns în fața Curții, în baza Articolului 3 din Convenție, despre eșecul autorităților de a efectua o investigație eficientă cu privire la maltratarea sa de către A., în special de lipsa tragerii la răspundere penală a fostului ei soț. Ea s-a plâns și în baza Articolului 14 din Convenție, motivând că violența domestică la care fusese supusă constituia un tratament discriminatoriu.</p> <p>Guvernul a invocat că reclamanta nu epuizase remediile disponibile la nivel național. În special, ea omisese termenul legal de 15 zile pentru contestarea deciziei cu privire la aplicarea unei sancțiuni contravenționale în privința lui A. Din moment ce decizia respectivă devenise definitivă, A. nu putea fi tras la răspundere de două ori pentru aceeași faptă.</p>

			<p>Curtea a susținut argumentele Guvernului, observând că reclamanta nu susținuse că remediul invocat de către Guvern ar fi fost inefficient. În schimb, reclamanta a argumentat că ea fusese informată mult mai târziu despre decizia respectivă și că ea se bazase pe procuror pentru a lua măsurile necesare în vederea tragerii la răspundere penală a lui A. În continuare, Curtea a notat că, în baza legislației naționale, procurorul avea posibilitatea, dar nu și obligația de a interveni în cadrul procedurilor. Chiar dacă procurorul ar fi intervenit, el nu avea posibilitatea de a anula decizia deja adoptată, dar trebuia să se adreseze în instanță, la fel ca și reclamanta. Astfel, Curtea a concluzionat că, deși adresarea la procuror era un remediu efectiv pentru inițierea unei cauze penale, era inefficient în privința anulării deciziilor deja pronunțate în baza Codului contravențional. De asemenea, la 16 noiembrie 2011, în timp ce se afla în cadrul termenului limită, reclamanta fusese informată despre refuzul procurorului de a interveni în cadrul procesului. Cu toate acestea, chiar și după ce a fost informată în această privință, reclamanta a așteptat mai mult de 15 zile pentru a contesta decizia din 3 noiembrie 2011. Cu referire la data informării reclamantei despre tragerea la răspundere contravențională a fostului ei soț, Curtea a notat că, potrivit Codului contravențional, reclamanta trebuia să solicite o copie a deciziei respective, ceea ce nu avusese loc. Totodată, instanțele naționale au stabilit că, cel puțin la 9 noiembrie 2011, reclamanta cunoștea în mod clar despre adoptarea acestei decizii.</p> <p>În continuare, Curtea a susținut argumentele instanțelor naționale, care constataseră că tragerea la răspundere penală a lui A. ar fi încălcat principiul <i>non bis in idem</i>. Ea a notat că decizia din 3 noiembrie 2011 fusese adoptată în urma audierii reclamantei și a acuzatului, și în urma determinării vinovăției sale pentru cauzarea unor vătămări neînsemnate. Astfel, Curtea a observat că instanțele naționale nu acționaseră cu un formalism excesiv, ci mai degrabă în scopul evitării încălcării unei prevederi din Convenție și din protocoalele sale. Prin urmare, Curtea a concluzionat că reclamanta nu epuizase remediile naționale disponibile și a declarat cererea inadmisibilă, în conformitate cu Articolul 35 §§ 1 și 4 din Convenție.</p>
22.	SĂRĂTEANU (35397/11)	15.10.2020 05.11.2020	<p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții de încălcarea Articolelor 6 § 1 și 8 din).</p> <p>La 15 iunie 2020, Curtea a informat reclamantul despre faptul că termenul de prezentare a observațiilor suplimentare a expirat la 13 ianuarie 2020, iar prelungirea termenului respectiv nu a fost solicitată.</p> <p>În aceste circumstanțe, Curtea a concluzionat faptul că reclamantul nu intenționează să-și mențină cererea, în sensul Articolului 37 § 1 (a) din Convenție. În plus, în conformitate cu Articolul 37 § 1 din Convenție, în absența oricăror circumstanțe speciale referitoare la respectarea drepturilor garantate de Convenție sau de Protocoalele sale, Curtea a considerat nejustificată continuarea examinării acestei cauze.</p> <p>În consecință, Curtea a decis în unanimitate radierea cererii de pe rol.</p>
23.	I.N. (73736/12)	15.10.2020 05.11.2020	<p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolelor 8 și 14 din Convenție, invocând că ar fi fost supus unui tratament discriminatoriu ca urmare a refuzului Biroului de Migrație și Azil cu privire la eliberarea adeverinței de emigrant. În particular, el s-a plâns de soluțiile adoptate de către instanțele naționale care au recunoscut încălcarea drepturilor sale și i-au acordat o despăgubire de 3000 de lei pentru prejudiciul moral.</p> <p>Guvernul a prezentat Curții o declarație unilaterală, prin care a</p>

			<p>recunoscut încălcarea drepturilor reclamantului în baza Articolelor 8 și 14 din Convenție, oferindu-i o despăgubire adițională pentru prejudiciul provocat acestuia ca urmare a încălcării dreptului său. Deși reclamantul și-a exprimat dezacordul cu privire la clauzele declarației unilaterale propusă de către Guvern, Curtea a notat că această declarație a conținut clauze rezonabile.</p> <p>Considerând că declarația unilaterală a Guvernului este bazată pe respectarea drepturilor omului garantate de Convenție și Protocoalele sale, precum și în lipsa oricăror motive care ar justifica continuarea examinării acestei cereri, Curtea a decis radierea cauzei de pe rol în baza Articolului 37 § 1 c) din Convenție.</p>
24.	ATAMANENCO (16947/15)	05.11.2020 26.11.2020	<p>Reclamanții s-au plâns în fața Curții în baza Articolului 3 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (în continuare „Convenția”), invocând excluderea arbitrară de la alegeri a unui partid politic, pe lista căruia ei erau incluși în calitate de candidați electorali.</p> <p>La 19 noiembrie 2019 Curtea a solicitat reclamanților formularea observațiilor cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei, însă după expirarea termenului indicat, în adresa Curții nu parvenise vreun răspuns și vreo solicitare de prelungire a termenului respectiv.</p> <p>În aceste circumstanțe, Curtea a concluzionat faptul că reclamanții nu intenționează să-și mențină cererile, în sensul Articolului 37 § 1 (a) din Convenție. În plus, în conformitate cu Articolul 37 § 1 din Convenție, în absența oricăror circumstanțe speciale referitoare la respectarea drepturilor garantate de Convenție sau de Protocoalele sale, Curtea a considerat nejustificată continuarea examinării acestor cauze.</p> <p>În consecință, Curtea a decis în unanimitate radierea cererilor de pe rol.</p>
25.	ȚİPOVICI (22144/15)		
26.	CUDREAȘOVA (19646/15)		
27.	ROTARU (56386/10)	17.11.2020 10.12.2020	<p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând durata excesivă a procedurilor penale desfășurate în privința sa. În particular, el s-a plâns de încălcarea principiului securității raporturilor juridice ca urmare a anulării ordonanței de scoatere de sub urmărire penală și clasare a cauzei penale în privința sa după ce aceasta a devenit definitivă, precum și faptul că ar fi fost pus sub urmărire de două ori pentru aceeași faptă contrar cerințelor Articolului 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție.</p> <p>De asemenea, reclamantul s-a plâns de durata excesivă a procedurilor penale. Curtea a constatat că reclamantul a eșuat să epuizeze căile de atac naționale disponibile, referindu-se, în special, la faptul că el nu s-a prevalat de remediul intern în baza Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011 <i>privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil</i>. Prin urmare, Curtea a declarat cererea inadmisibilă, în conformitate cu Articolul 35 §§ 1 și 4 din Convenție.</p> <p>Reclamantul s-a plâns și de încălcarea principiului certitudinii juridice. Curtea a reiterat că un reclamant nu poate pretinde a fi victimă a unei încălcări a dreptului său la un proces echitabil în sensul Articolului 6 din Convenție care, potrivit lui, ar fi avut loc în cadrul unei proceduri încetate sau în rezultatul căreia el fusese achitat.</p> <p>Ținând cont de clasarea cauzei penale împotriva reclamantului la 31 ianuarie 2014, Curtea a considerat că reclamantul nu mai poate continua să invoce încălcarea dreptului la un proces echitabil și a respins această plângere ca fiind vădit nefondată, în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție.</p> <p>În cele din urmă, referindu-se la plângerea reclamantului cu</p>

			<p>privire la încălcarea principiului <i>non bis in idem</i>, Curtea a susținut că ordonanța procurorului de clasare a cauzei sale penale nu denotă nicio condamnare și nicio achitare, iar prin urmare prevederile Articolului 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt aplicabile în prezenta cauză, fiind incompatibile <i>ratione materiae</i> cu prevederile Convenției. Astfel, Curtea a declarat această plângere inadmisibilă în conformitate cu prevederile Articolului 35 §§ 3 și 4 din Convenție.</p>
28.	CTȘP ARICIUL și alții (12429/05)	17.11.2020 10.12.2020	<p>În fața Curții reclamantii s-au plâns în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând eșecul primei instanțe de a audia reprezentantul companiei reclamante și că deciziile instanțelor de judecată nu fuseseră motivate suficient, astfel fiindu-le încălcat dreptul lor la un proces echitabil. De asemenea, ei s-au plâns în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție de faptul că fuseseră privați ilegal de clădire, fără a fi acordate compensații corespunzătoare. La fel, ei s-au plâns în baza Articolului 10 din Convenție că ar fi primit cu întârziere copia deciziei Curții Supreme de Justiție.</p> <p>Guvernul a contestat alegațiile reclamantilor și a solicitat respingerea cererii ca fiind inadmisibilă.</p> <p>Cu referire la plângerea companiei reclamante în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, Curtea a menționat că, deși compania reclamantă a avut la dispoziție timp suficient pentru a desemna un alt reprezentant pentru a participa la examinarea cauzei, ea nu a beneficiat de acest drept. Curtea a conchis că instanța națională nu acționase în mod arbitrar cu privire la examinarea cauzei în absența reprezentantului companiei reclamante și nici nu o lipsise de posibilitatea de a-și apăra interesele în instanță.</p> <p>Cu referire la pretinsa lipsă a motivării suficiente a hotărârilor instanțelor naționale, Curtea a constatat că deficiențele referitoare la modul în care instanțele au examinat argumentele companiei reclamante în primul set de proceduri au fost remediate în cadrul celui de-al doilea set de proceduri.</p> <p>În consecință, Curtea a decis să respingă plângerile companiei reclamante în baza Articolului 6 § 1 din Convenție ca fiind nefondate în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 și 4 din Convenție.</p> <p>Cu privire la plângerea companiei reclamante în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, Curtea a considerat suficiente despăgubirile acordate companiei reclamante, menționând dificultatea determinării valorii reale a clădirii în baza echivalenței rublelor sovietice cu orice altă monedă.</p> <p>Astfel, Curtea a respins plângerile companiei reclamante în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și a Articolului 10 din Convenție ca fiind vădit nefondate în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 și 4 din Convenție.</p> <p>Curtea a respins plângerile celorlalți cinci reclamanti, ca fiind incompatibile <i>ratione personae</i> cu prevederile Convenției, în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 și 4 din Convenție (a se vedea <i>Sandu și alții v. Republica Moldova și Rusia</i>, nr. 21034/05 și alte șapte cereri, § 52, 17 iulie 2018).</p>
29.	GAVRILOI (18998/12)	19.11.2020 10.12.2020	<p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, ca urmare a declarării nule de către instanțele de judecată a prevederilor contractuale cu privire la plata unei recompense în cazul demisiei din funcția deținută, negociate și stabilite de comun acord de către el și angajator anterior.</p> <p>După revizuirea cu succes a cauzei care a stat la baza cererii în prezenta cauză, Guvernul a prezentat Curții o declarație unilaterală, prin care a recunoscut încălcarea dreptului reclamantului de a beneficia de proprietatea sa, garantat de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, menționând că la nivel național încălcarea</p>

			<p>dreptului reclamantului fusese remediată prin obținerea de despăgubiri. De asemenea, Guvernul s-a obligat să-i achite suma de 2000 de euro pentru prejudiciul provocat acestuia ca urmare a încălcării dreptului său, pentru orice prejudiciu, inclusiv costuri și cheltuieli. Deși reclamantul și-a exprimat dezacordul cu privire la clauzele declarației unilaterale propusă de către Guvern, Curtea a notat că această declarație conținea clauze rezonabile.</p> <p>Ținând cont de faptul că declarația unilaterală a Guvernului este bazată pe respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și Protocoalele sale și în lipsa oricăror motive care ar justifica continuarea examinării acestei cereri, Curtea a decis radierea cauzei de pe rol în baza Articolului 37 § 1 c) din Convenție.</p>
30.	BELOBROV (17873/15)	01.12.2020 14.01.2021	<p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 4 la Convenție, invocând că ar fi fost privat de libertate pe motivul neexecutării unei obligații contractuale. De asemenea, el s-a plâns în baza Articolelor 5 și 6 din Convenție, că reținerea și condamnarea sa ar fi fost ilegale și inechitabile, deoarece avuseseră loc după expirarea termenului de prescripție de 5 ani stabilit de Codul penal.</p> <p>Guvernul a susținut că reclamantul s-a plâns la Curte după expirarea a mai mult de șase luni din data deciziei irevocabile împotriva sa, prezentând probe în acest sens. Din aceste considerent, Curtea a declarat cererea inadmisibilă, în baza Articolului 35 §§ 1 și 4 din Convenție, din cauza nerespectării termenului de depunere a unei cereri individuale.</p>
31.	Î.M. RESAN S.R.L. (29333/14)	01.12.2020 14.01.2021	<p>În prezenta cauză, compania reclamantă s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, ca urmare a casării de către Curtea Supremă de Justiție a deciziilor instanțelor inferioare și a emiterii unei decizii în defavoarea sa în condițiile în care compania reclamantă nu a putut să-și apere interesele în fața acesteia.</p> <p>În urma comunicării prezentei cereri Guvernului Republicii Moldova, Agentul guvernamental a depus o cerere de revizuire împotriva deciziei din 4 decembrie 2013, solicitând remedierea pretinselor încălcări.</p> <p>La 14 august 2019 Curtea Supremă de Justiție a admis cererea de revizuire și a constatat încălcarea dreptului companiei reclamante la un proces echitabil garantat de către Articolul 6 § 1 din Convenție, casându-și decizia din 4 decembrie 2013 și reținând cauza respectivă în procedura sa pentru examinarea recursului depus împotriva companiei reclamante. Astfel, prin decizia sa irevocabilă din 13 noiembrie 2019, Curtea Supremă de Justiție a concluzionat că respectivul recurs fusese neîntemeiat și a pronunțat o decizie în favoarea companiei reclamante.</p> <p>După decizia irevocabilă a Curții Supreme de Justiție, compania reclamantă nu a depus vreo acțiune nouă împotriva companiei pârâte pentru a obține anumite despăgubiri pentru prejudiciul material invocat în fața Curții.</p> <p>După revizuirea cauzei care a stat la baza cererii în prezenta cauză, Guvernul a prezentat Curții o declarație unilaterală, prin care a recunoscut încălcarea dreptului companiei reclamante de acces la o instanță, menționând remedierea la nivel național a încălcării dreptului la un proces echitabil. De asemenea, Guvernul s-a obligat să-i achite suma de 1500 de euro pentru prejudiciul provocat acestuia ca urmare a încălcării dreptului său pentru orice prejudiciu, inclusiv costuri și cheltuieli.</p> <p>Compania reclamantă și-a exprimat dezacordul cu privire la clauzele declarației unilaterale propusă de către Guvern, invocând că ultimul nu recunoscuse și încălcarea Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, iar deciziile Curții Supreme de Justiție din 14 august și 13 noiembrie 2019 nu i-ar fi fost utile, deoarece ea nu ar</p>

			<p>mai fi putut depune o acțiune împotriva companiei pârâte pentru a-și obține despăgubirile pretinse.</p> <p>Cu referire la acest aspect, Curtea a reținut că la 13 noiembrie 2019 Curtea Supremă de Justiție s-a pronunțat cu privire la fondul litigiului și din acel moment compania reclamantă ar fi putut să depună o nouă acțiune în termenul de general de prescripție în baza legislației în vigoare. Astfel, ținând cont de circumstanțele prezentei cauze și de declarația unilaterală a Guvernului, Curtea a decis să radieze cauza de pe rol în baza Articolului 37 § 1 c) din Convenție.</p>
32.	HOMICI (45005/11)	03.12.2020 14.01.2021	<p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 8 din Convenție, invocând refuzul instituțiilor penitenciare de a-i acorda întrevederi de lungă durată cu concubina sa, iar în baza Articolului 12 din Convenție, reclamantul a pretins încălcarea dreptului deținutului de a se căsători. Guvernul a prezentat observațiile sale cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei. Acestea au fost expediate în adresa reclamantului, care a fost invitat să-și prezinte poziția, însă Curtea nu a primit vreun răspuns la scrisoarea Grefei.</p> <p>Printr-o scrisoare recomandată din 31 august 2020, reclamantul a fost notificat că termenul pentru prezentarea observațiilor sale expirase la 1 aprilie 2020, nefiind solicitată prelungirea termenului respectiv.</p> <p>Din aceste considerente, în absența unor circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor garantate de Convenție și de Protocoalele sale, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (a) din Convenție, Curtea a constatat că nu exista niciun motiv care ar justifica continuarea examinării cererii. Prin urmare, ea a radiat cererea de pe rol.</p>
33.	N.A. și alții (56510/09)	15.12.2020 21.01.2021	<p>Potrivit circumstanțelor cauzei, după ce au obținut statutul de refugiați în Republica Moldova, reclamanții au solicitat autorităților eliberarea documentelor de călătorie. În urma eșecului acestora de a le furniza documentele respective, reclamanții au inițiat o acțiune în instanța de judecată, iar prin decizia irevocabilă a Curții Supreme de Justiție din 8 aprilie 2009, autoritățile au fost obligate să le elibereze reclamanților documente de călătorie. Decizia a fost executată în raport cu trei dintre reclamanți la 25 februarie 2016, iar al patrulea reclamant obținuse cetățenia Republicii Moldova la 27 iunie 2011.</p> <p>Invocând executarea tardivă a deciziei Curții Supreme de Justiție pronunțată în favoarea lor, reclamanții s-au plâns în fața Curții de încălcarea Articolului 8 din Convenție și a Articolului 2 din Protocolul nr. 4 la Convenție.</p> <p>Guvernul a susținut că cererea trebuie declarată inadmisibilă din cauza neepuizării de către reclamanți a remediului instituit prin Legea nr. 87 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești (în continuare „Legea nr. 87”). Reclamanții nu au comentat obiecția ridicată, invocând în continuare încălcarea drepturilor lor.</p> <p>Curtea a admis argumentele Guvernului și a notat că, având în vedere eșecul reclamanților de a se prevala de prevederile Legii nr. 87, cererea trebuie declarată inadmisibilă în baza Articolului 35 §§ 1 și 4 din Convenție, din cauza neepuizării remediilor naționale.</p>

34.	L.A. (23655/14)	17.12.2020 21.01.2021	<p>Reclamanta s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 3 din Convenție cu privire la investigarea inefficientă a acțiunilor de violență sexuală în privința fiicei sale.</p> <p>Guvernul și reclamanta au încheiat un acord de reglementare amiabilă a cauzei, acceptat de către Curte. Considerând că acordul de reglementare amiabilă este bazat pe respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și Protocoalele sale, precum și în lipsa oricăror motive care ar justifica continuarea examinării acestei cereri, Curtea a decis radierea cauzei de pe rol, în conformitate cu Articolul 39 din Convenție.</p>
35.	JURNAL DE CHIȘINĂU PLUS S.R.L. (26076/13)	17.12.2020 21.01.2021	<p>În prezenta cauză, societatea reclamantă s-a plâns în fața Curții în baza Articolelor 6 și 7 § 1 din Convenție, invocând, printre altele, omisiunea instanțelor judecătorești naționale de a-și motiva suficient hotărârile cu privire la argumentele invocate de către aceasta. Guvernul a prezentat observațiile sale cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei. Acestea au fost expediate în adresa societății reclamante, care a fost invitată să-și prezinte poziția, însă Curtea nu a primit vreun răspuns la scrisoarea Grefei.</p> <p>Printr-o scrisoare recomandată din 28 septembrie 2020, societatea reclamantă a fost notificată că termenul pentru prezentarea observațiilor sale expirase la 17 aprilie 2020, nefiind solicitată prelungirea termenului respectiv.</p> <p>Din aceste considerente, în absența unor circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor garantate de Convenție și de Protocoalele sale, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (a) din Convenție, Curtea a constatat că nu exista niciun motiv care ar justifica continuarea examinării cererii. Prin urmare, ea a radiat cererea de pe rol.</p>
36.	ZLATIN (18072/07)	17.12.2020 21.01.2021	<p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând admiterea de către Curtea Supremă de Justiție a unui recurs pretins tardiv, înaintat împotriva sa.</p> <p>Guvernul și reclamantul au încheiat un acord de soluționare amiabilă a cauzei, acceptat de către Curte. Considerând că acordul de soluționare amiabilă este bazat pe respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și Protocoalele sale, precum și în lipsa oricăror motive care ar justifica continuarea examinării acestei cereri, Curtea a decis radierea cauzei de pe rol, în conformitate cu Articolul 39 din Convenție.</p>

Pe parcursul anului 2020 Curtea Europeană a pronunțat în privința Republicii Moldova **32 de hotărâri**, dintre care în **2 hotărâri** Curtea s-a pronunțat cu privire la acordarea satisfacției echitabile, în baza Articolului 41 din Convenție (cauzele *Ojog și alții v. Republica Moldova* și *Electronsevice Nord S.A. v. Republica Moldova*), iar în **28 de hotărâri** a fost constatată cel puțin o încălcare a Convenției de către Republica Moldova. De asemenea, trebuie menționat faptul că în 2 hotărâri care vizează încălcări ale Convenției de către structurile neconstituționale din stânga Nistrului (*Cazac și Surchician v. Republica Moldova și Rusia*, *Oprea și alții v. Republica Moldova și Rusia*), Curtea nu a constatat nicio încălcare a Convenției de către Republica Moldova. În aceste cauze, Curtea a constatat încălcarea Convenției de către Federația Rusă care continuă să exercite un control efectiv asupra teritoriului din stânga Nistrului.

Analiza hotărârilor Curții Europene pronunțate în cauzele împotriva Republicii Moldova în anul 2020 relevă încălcarea următoarelor articole din Convenție:

Articolul 2 – dreptul la viață (cauza *Cantaragiu*);

Articolul 3 – tratament inuman și degradant și lipsa unei anchete eficiente (cauzele *Cantaragiu, Munteanu, I.E., Mîțu, D.*);

Articolul 5 – dreptul la libertate și la siguranță (cauzele *I.E., D.*);

Articolul 6 – dreptul la un proces echitabil (cauzele *Asimionese, Grăjdianu și alții, Furtună, Braga și Midgard Terra S.A., Pojoga, Heross LTD, Covalenco, Furtună, Felix Guțu, Dan nr. 2*) și neexecutarea hotărârilor judecătorești irevocabile (cauzele *Spiridonov, Osadcii și alții, Vasilașco, Caraman, Marian și alții*);

Articolul 8 – dreptul la respectarea vieții private și de familie (cauzele *P.T., Bostan*);

Articolul 13 – dreptul la un remediu efectiv (cauzele *Osadcii ș.a., Marian ș.a.*);

Articolul 14 – interzicerea discriminării (cauza *Munteanu*);

Articolul 1 din Protocolul nr. 1 – protecția proprietății (cauzele *Grăjdianu și alții, Furtună (nr. 54104/07), Braga și Midgard Terra S.A., Edata-Trans SRL, Pojoga, Heross LTD, Gospodăria Țărănească Chiper Terenti Grigore, Furtună (nr. 72636/12), Spiridonov, Arzamazova, Osadcii ș.a., Vasilașco, Caraman, Marian ș.a., AsDAC*);

Articolul 3 din Protocolul nr. 1 – dreptul la alegeri libere (cauza *Partidul Politic „Patria” ș.a.*);

Articolul 2 din Protocolul nr. 4 – libertatea de circulație (cauza *Rotaru*).

III. ANALIZA ÎNCĂLCĂRILOR CONSTATATE DE CĂTRE CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI: TENDINȚE, MĂSURI ÎNTREPRINSE ȘI/SAU PRECONIZATE

A. Analiza încălcărilor constatate și tendințe în jurisprudența Curții Europene

1. Încălcări ale Articolelor 2 și 3 din Convenție (*tratat inuman și degradant și lipsa efectuării unei investigații eficiente, contrar obligației Statului*).

În perioada de raportare Curtea a adoptat 5 hotărâri în care s-au constatat încălcări ale Articolului 3 din Convenție din cauza maltratărilor în detenție și investigarea ineficientă a plângerilor respective de către autoritatea competentă. Sub acest aspect trebuie menționată cauza *D. v. Republica Moldova*, care se referă la reținerea ilegală a reclamantei și maltratarea ei de către poliție în timpul evenimentelor din 7-8 aprilie 2009 în care Curtea a constatat, printre altele, că a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție atât sub aspect material, cât și procedural.

Dintre hotărârile menționate *supra*, o cauză vizează și încălcarea Articolului 2 din Convenție care relevă dreptul la viață (cauza *Cantaragiu v. Republica Moldova*). Cererea se referă la decesul unei persoane tinere în rezultatul semnelor evidente de maltratare în custodia Statului și investigarea ineficientă a plângerii în acest sens. Curtea a constatat că a existat o încălcare a Articolului 2 din Convenție atât sub aspect material, cât și procedural. Ea a notat că a existat o prezumție puternică cu referire la faptul că decesul fratelui reclamantului a survenit din cauza acțiunilor autorităților, care trebuiau să prezinte explicații plauzibile în acest sens. Cu toate acestea, nu au fost oferite explicații convingătoare. Cu referire la aspectul procedural, Curtea a notat că urmărirea penală cu privire la decesul fratelui reclamantului a fost inițiată abia după o lună de la survenirea acestuia, fără a fi prezentate motive pentru o astfel de tergiversare. În plus, acea investigație s-a axat pe posibilitatea unui malpraxis medical, și nu a existenței maltratării reclamantului. De asemenea, în timpul urmăririi penale nu au fost audiate persoanele care efectuau urmărirea penală în privința reclamantului și care ar fi putut obține un beneficiu procedural drept urmare a declarațiilor autoincriminatoire depuse de către fratele reclamantului.

Trebuie menționat faptul că investigarea eficientă și pedepsirea persoanelor care se fac vinovate de aplicarea relelor tratamente, precum și prevenirea unor astfel de situații întâmpină mai multe dificultăți. În anumite circumstanțe, în funcție de specificul cauzei, se impune redeschiderea procedurilor, revizuirea și casarea hotărârilor autorităților naționale. Respectiv, în cauzele în care Curtea Europeană menționează, în hotărârile sale, investigarea ineficientă sau îndelungată a

circumstanțelor care au condus la încălcarea Convenției, Agentul guvernamental sesizează autoritățile competente pentru examinarea oportunității reluării urmăririi penale, a revizuirii hotărârilor instanțelor naționale și/sau a altor acțiuni în vederea remedierii încălcărilor constatate de către Curtea Europeană. În plus, judecătorii, procurorii și alți subiecți implicați în executarea hotărârilor și deciziilor CtEDO beneficiază de instruire în domeniul standardelor investigații eficiente a cazurilor de tortură, tratament inuman sau degradant.

2. Încălări ale Articolului 5 din Convenție (*dreptul la libertate și siguranță*)

Pe parcursul perioadei de raportare Curtea a constatat încălcarea prevederilor Articolului 5 din Convenție în două cauze. În hotărârea *D. v. Republica Moldova*, Curtea a accentuat că lipsa consemnărilor oficiale cu privire la detenția unei persoane constituie o negare absolută a garanțiilor prevăzute de Articolul 5 din Convenție și o încălcare extrem de gravă a acestei dispoziții, făcând referire și la faptul că autoritățile naționale constataseră faptul detenției reclamantei în noaptea dintre 7 și 8 aprilie 2009.

Cu referire la cauza *I.E. v. Republica Moldova* Curtea a constatat că detenția reclamantului – după o anumită perioadă – a fost arbitrară, concluzionând că autoritățile naționale au separat în mod artificial capetele de acuzare împotriva reclamantului, urmărind astfel scopul evident de prelungire a perioadei maxime prevăzute de lege pentru arestarea preventivă a unui minor, ceea ce a constituit un element de rea-credință din partea acestora.

Este imperativ ca autoritățile naționale să țină cont de jurisprudența Curții în procesul de elaborare sau ajustare a legislației, iar – în cazul inexistenței unor norme ce ar reglementa o anumită situație – instanțele de judecată să aplice direct standardele Convenției Europene a Drepturilor Omului generate prin jurisprudența acesteia, indiferent dacă aceasta se referă la hotărâri împotriva Republicii Moldova sau a altor State-părți la Convenție.

Trebuie menționat că în multe cauze cu referire la Articolul 5 din Convenție Curtea nu constată vreo deficiență a legislației naționale, *i.e.* din perspectiva calității legii, ci constată eșecul procurorilor și a instanțelor naționale de a respecta normele în vigoare prin aplicarea lor corespunzătoare, *id est* din cauza lipsei de diligență: pe de o parte, prin înaintarea unor demersuri nemotivate și nejustificate de aplicare a arestului preventiv, și, pe de altă parte, prin emiterea unor încheieri și decizii lipsite de argumentări plauzibile de admitere a acelor demersuri.

Pentru evitarea unor încălcări similare, Agentul guvernamental a sesizat autoritățile responsabile cu privire la constatările CtEDO pentru întreprinderea măsurilor necesare în acest sens.

3. Încălări ale Articolului 6 § 1 din Convenție (*dreptul la un proces echitabil*) și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (*protecția proprietății*)

Pe parcursul anului 2020 Curtea a constatat încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție în 15 cauze, acestea constituind aproximativ 53% din numărul total de hotărâri pronunțate împotriva Republicii Moldova în care a fost constatată cel puțin o încălcare a Convenției.

Problema referitoare la admiterea tardivă a cererilor (inclusiv de apel), casarea arbitrară prin revizuire a hotărârilor judecătorești irevocabile, casarea unei sentințe de achitare în apel fără reaudierea martorilor continuă să fie constatată în mod frecvent de către Curtea Europeană în hotărârile sale împotriva Republicii Moldova.

În vederea încetării acestei practici lipsită de transparență, Institutul Național al Justiției, *ex officio* și la solicitarea Agentului guvernamental, organizează activități de formare continuă a judecătorilor cu privire la aplicarea jurisprudenței CtEDO în ordinea juridică internă. În cadrul activităților de formare sunt abordate subiecte care vizează interpretarea și aplicarea Articolului 6 din Convenție, în timp ce standardele garantării dreptului de acces la justiție, inclusiv principiile securității raporturilor juridice, constituie o prioritate în acest sens.

O problemă majoră care continuă să fie abordată în mai multe hotărâri *versus* Republica Moldova cu implicarea Articolului 6 din Convenție o reprezintă și aspectul ce ține de neexecutarea de către autoritățile administrației publice locale a hotărârilor judecătorești definitive cu privire la acordarea spațiului locativ, dar și acordarea de către instanțele naționale a unor compensații insuficiente pentru neexecutarea continuă a acelor hotărâri. În acest sens trebuie menționate cauzele *Marian ș.a., Vasilașco, Caraman, Osadcii ș.a.*, în care Curtea a constatat, *inter alia*, că hotărârile judecătorești pronunțate în favoarea reclamantilor rămân neexecutate până în prezent, *id est* pentru perioade cuprinse între zece și douăzeci de ani. De asemenea, Curtea a notat că, deși instanțele naționale au recunoscut încălcarea drepturilor reclamantilor din cauza duratei nerezonabile de executare și au acordat anumite despăgubiri, totuși sumele acordate reclamantilor la nivel național nu au fost în concordanță cu cele acordate de către Curte în cauze similare *versus* Republica Moldova, astfel reclamantii continuând să fie victime ale încălcării drepturilor lor, în sensul Articolului 34 din Convenție. Astfel, Curtea atrage atenția autorităților naționale că fie judecătorii nu cunosc jurisprudența sa, fie că aceștia o ignoră prin neaplicarea standardelor evocate anterior.

În scopul remedierii încălcărilor constatate de către Curte în aceste cauze, Agentul guvernamental depune eforturi continue și considerabile în vederea atenționării autorităților responsabile despre necesitatea executării și, eventual, coordonarea măsurilor planificate, precum și identificarea mecanismelor necesare în vederea executării unei hotărâri definitive. De asemenea, în anumite cereri de revizuire depuse în baza articolului 449 lit. g) din Codul de procedură civilă, Agentul guvernamental atrage atenția instanțelor de revizuire despre necesitatea acordării de despăgubiri suficiente pentru ca un reclamant să nu mai poate pretinde calitatea continuă de victimă a unei încălcări a drepturilor sale garantate de Convenție. Cu toate acestea, persistă o anumită reticență inexplicabilă din partea unor instanțe de revizuire de a acorda despăgubiri suficiente, iar aceasta nu face decât să perpetueze deficiențele la acest capitol.

Toate hotărârile respective au fost diseminate autorităților responsabile de aplicarea uniformă și coerentă a jurisprudenței Curții. Agentul guvernamental a organizat ședințe de lucru și a atenționat autoritățile despre necesitatea întreprinderii măsurilor ce se impun pentru înlăturarea încălcărilor și evitarea încălcărilor similare pe viitor. El a comunicat și comunică același mesaj, prin intermediul platformei Institutului Național al Justiției, audiențelor INJ în formare inițială și continuă, inclusiv judecătorilor și angajaților Curții Supreme de Justiție în cadrul întrunirilor cu aceștia.

4. **Încălări ale Articolului 8 din Convenție (dreptul la respectarea vieții private și de familie)**

În anul 2020 Curtea Europeană a constatat încălcarea prevederilor Articolului 8 din Convenție în două cauze împotriva Republicii Moldova, în care a relevat încălcări ale diferitor aspecte care au admis ingerințe nejustificate în dreptul la respectarea vieții private.

În cauza *P.T. v. Republica Moldova*, reclamantul, o persoană seropozitivă, s-a plâns de divulgarea datelor sale medicale sensibile într-un document oficial care trebuia prezentat diferitor autorități. Curtea a notat că, deși ingerința în dreptul reclamantului în baza Articolului 8 din Convenție era prevăzută de lege, autoritățile naționale nu au demonstrat existența unui scop legitim în acest sens. Curtea a considerat că modul în care erau protejate datele cu caracter medical în adeverințele cu privire la excluderea din evidența medicală era deficient și permitea terților să afle despre maladia care a stat la baza excluderii. Astfel, în lipsa necesității menționării unor detalii medicale atât de sensibile într-o adeverință care trebuie prezentată în diverse situații, inclusiv în cazul în care starea de sănătate a reclamantului nu avea vreo importanță aparentă, Curtea a considerat că ingerința fusese disproporționată și a constatat încălcarea Articolului 8 din Convenție în prezenta cauză.

În cauza *Bostan v. Republica Moldova*, invocând încălcarea Articolului 8 din Convenție, reclamantii s-au plâns că percheziția domiciliului lor, fără consimțământul acestora și fără un

mandat judiciar, în lipsa unui control judiciar ulterior, fusese ilegală. Curtea a notat că cercetarea domiciliului reclamantilor și ridicarea de obiecte a fost efectuată fără o autorizație prealabilă din partea unui judecător. Deși prevederile Codului de procedură penală permiteau efectuarea unor asemenea acțiuni cu consimțământul persoanei domiciliată la adresa respectivă, aceste prevederi nu limitau în niciun fel marja de manevră a organului de urmărire penală, care era unicul competent să aprecieze necesitatea și amploarea cercetării.

Prin urmare, în lipsa unei autorizații prealabile din partea unui judecător și a unui control judiciar *a posteriori* efectiv al acțiunii contestate, Curtea a considerat că reclamantii nu au beneficiat de suficiente garanții procedurale pentru a preveni riscul de abuzuri din partea organului de urmărire penală, constatând încălcarea Articolului 8 din Convenție în prezenta cauză.

Agentul guvernamental a informat despre încălcările respective Consiliul Superior al Magistraturii, Curtea Supremă de Justiție, Procuratura Generală pentru a fi diseminate tuturor judecătorilor, procurorilor și altor specialiști din autoritățile respective, solicitând în același timp întreprinderea măsurilor care să contribuie la evitarea unor încălcări similare pe viitor.

5. Alte încălcări ale Convenției

Articolul 14 din Convenție (*interzicerea discriminării*)

În cauza *Munteanu v. Republica Moldova*, reclamantii, mamă și fiu, au invocat că reacția autorităților naționale la plângerile lor cu privire la violența domestică a constituit un tratament discriminatoriu la adresa reclamantei și ar fi încurajat acțiunile violente din partea fostului ei soț. Curtea a constatat că, în pofida numeroaselor plângeri și a ordonanțelor de protecție emise, autoritățile nu au întreprins măsuri suficiente pentru a proteja în mod eficient reclamantii de violența constantă din partea fostului soț, din moment ce nici amenda aplicată pentru încălcarea uneia din ordonanțele de protecție, nici discuțiile ofițerului de poliție cu acesta din urmă în mod clar nu au avut vreun efect palpabil asupra comportamentului acestuia. În cele din urmă, Curtea a constatat că autoritățile nu și-au îndeplinit în mod corespunzător obligația pozitivă de a preveni amenințarea reală și imediată a violenței domestice împotriva reclamantilor, constatând, în consecință, că a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție. Mai mult decât atât, în opinia Curții, circumstanțele cauzei denotă în mod clar faptul că acțiunile autorităților nu au fost un simplu eșec sau o reacție întârziată în curmarea violenței împotriva reclamantei, ci au constituit, mai degrabă, o încurajare a actelor de violență, reflectând o atitudine discriminatorie față de aceasta ca femeie. Prin urmare, Curtea a constatat că a avut loc o încălcare a Articolului 14 coroborat cu Articolul 3 din Convenție în raport cu reclamanta.

Articolul 3 din Protocolul nr. 1 (*dreptul la alegeri libere*)

În cauza *Partidul Politic „Patria” ș.a.*, bazându-se pe Articolul 3 din Protocolul nr. 1 la Convenție și pe Articolul 14 din Convenție, reclamantii au invocat că anularea participării Partidului Politic „Patria” la alegerile parlamentare din 2014 fusese arbitrară și urmărise scopul ascuns de a înlătura un concurent electoral care, aparent, s-ar fi putut bucura de un sprijin masiv din partea populației.

Guvernul a susținut că ingerința în dreptul partidului reclamant la alegeri libere fusese prevăzută de lege și urmărise scopul legitim de asigurare a respectării preeminenței dreptului și de protecție a funcționării corespunzătoare a democrației, ceea ce a fost acceptat de către Curte. În privința proporționalității deciziilor adoptate de către autoritățile naționale, însă, Curtea a considerat că acuzațiile aduse împotriva partidului reclamant cu privire la utilizarea în campania electorală a mijloacelor bănești din străinătate nu aveau niciun suport probatoriu, în dosarul național lipsind orice fel de probe în acest sens. În plus, Curtea a constatat că partidului reclamant nu-i fuseseră oferite garanții procedurale suficiente împotriva arbitrariului, notând că acesta fusese luat prin surprindere în legătură cu examinarea cauzei sale de către Comisia Electorală Centrală și, astfel, nu

fusese pregătit pentru ședința respectivă. Totodată, instanțele naționale nu au reacționat în niciun fel și au lăsat fără răspuns argumente pertinente invocate de către partidul reclamant, acceptând fără ezitare acuzații aparent nefondate aduse în privința lui. Respectiv, Curtea a concluzionat că ingerința în dreptul reclamanților la alegeri libere nu respectase standardele impuse de Articolul 3 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

Articolul 2 din Protocolul nr. 4 (libertatea de circulație)

În cauza *Rotaru* reclamantul s-a plâns în fața Curții, în baza Articolului 2 din Protocolul nr. 4 la Convenție de ingerința ilegală și disproporționată în libertatea sa de circulație. Reclamantul a indicat că refuzul autorităților de a-i elibera un pașaport, din cauza neexecutării hotărârii judecătorești prin care a fost obligat să restituie o sumă datorată, a avut loc în afara oricărei proceduri de executare și în afara unui termen legal de executare a hotărârii respective. Guvernul a susținut faptul că refuzul autorităților moldovenești de a-i elibera reclamantului un pașaport a fost legal și proporțional cu scopul urmărit, *id est* executarea unei hotărâri judecătorești definitive.

Curtea a constatat că autoritățile naționale și-au întemeiat decizia în baza legislației interne în vigoare la acel moment, fapt care le-a permis să refuze eliberarea unui pașaport din cauza neexecutării unei hotărâri. Totuși, Curtea a observat că în conținutul prevederilor legale invocate nu a fost specificată nici procedura care ar fi trebuit urmată de către autoritățile naționale, în special cu referire la subiecții care ar fi putut solicita sau impune interzicerea eliberării pașaportului, nici dacă aceste autorități ar fi putut evalua necesitatea și durata unei astfel de măsuri. În aceste condiții, Curtea a concluzionat faptul că refuzul autorităților de a reînnoi pașaportul reclamantului a echivalat cu o măsură automată, care a avut inclusiv o durată nedeterminată, fapt care este contrar obligațiilor autorităților naționale în sensul Articolului 2 din Protocolul nr. 4 la Convenție. De asemenea, Curtea a considerat că, în circumstanțele prezentei cauze, nu ar fi existat un control judiciar efectiv al legalității și proporționalității respingerii cererii de reînnoire a pașaportului de către autoritățile naționale, iar instanțele naționale și-ar fi expus poziția cu referire la obiectul acțiunii respective în mod superficial și nu ar fi analizat situația individuală a reclamantului.

Agentul guvernamental a diseminat autorităților responsabile toate hotărârile respective, atenționându-le, în același timp, despre necesitatea întreprinderii măsurilor necesare pentru înlăturarea încălcărilor identificate de către Curte și evitarea încălcărilor similare pe viitor. Același mesaj este transmis, de fiecare dată, prin intermediul diferitor platforme de comunicare cu judecătorii și angajații instanțelor de judecată.

B. Măsuri întreprinse și/sau preconizate

1.1. Măsuri cu caracter individual

Achitarea satisfacției echitabile

În anul 2020 Ministerul Finanțelor a fost notificat de către Agentul guvernamental în legătură cu necesitatea executării a **25 de hotărâri și 13 decizii** (în tabel sunt indicate doar numărul hotărârilor și al deciziilor devenite definitive în anul 2020, care implică plata anumitor sume reclamanților).

Nr.	Cauza (nr. cererii)	Suma totală a satisfacției echitabile (euro)	Suma totală a satisfacției echitabile (lei)
HOTĂRĂRI			

1.	DELI ² (42010/06)	1517	29995,03
2.	PISICĂ ³ (23641/17)	14000	269158,40
3.	ASIMIONESE (74542/12)	3500	41358,26
4.	GRĂJDIANU și alții (10790/11)	5000	96127
5.	FURTUNĂ (54104/07)	2200	42941,36
6.	OJOG și alții (1988/06)	1515000	29570982,00
7.	BRAGA și MIDGARD TERRA S.A. (59351/12 și 41538/13)	7200	140360,40
8.	EDATA-TRANS S.R.L. (55887/07)	9676	188628,78
9.	CANTARAGIU (13013/11)	40650	793207,52
10.	HEROSS LTD (58982/12)	3500	3500 euro
11.	POJOGA (39635/08)	3500	67863,25
12.	P.T. (1122/12)	5500	110231,00
13.	I.E. (45422/13)	16500	300918,00
14.	GOSPODĂRIA ȚĂRĂNEASCĂ CHIPER TERENTI GRIGORE (71130/13)	7500	151523,25
15.	COVALENCO (72164/14)	5000	101015,50
16.	ELECTRONSERVICE- NORD S.A. (12918/12)	51500	1004924,65
17.	SPIRIDONOV (41541/13)	2600	51190,88
18.	FURTUNĂ (72636/13)	75354	1481604,11

² Hotărârea a devenit definitivă la 22 ianuarie 2020.

³ Hotărârea a devenit definitivă la 29 ianuarie 2020.

Raportul Agentului guvernamental pentru anul 2020

19.	MÎȚU (23524/14)	4880	98362,26
20.	OSADCII și alții (51662/12 și alte 2 cereri)	16500	325703,40
21.	ARZAMAZOVA (38639/14)	167000	3510841,00
22.	PARTIDUL POLITIC "PATRIA" și alții (5113/15)	15500	168754,90
23.	VASIŁAȘCO (19607/08)	9600	96201,60
24.	MARIAN și alții (40909/12)	6028	123624,60
25.	CARAMAN (3755/05)	1600	32249,92
DECIZII			
26.	AUTO-CASA-TUR S.R.L. (58107/15)	1250	24715,75
27.	BISELLO S.R.L. (67988/13)	1500	28838,40
28.	BULMAGA și alții (16313/15 și 980/18)	15000	296589,00
29.	S.C. PAN-DORAGRO S.R.L. (21273/14)	10000 lei	10000,00
30.	ȚUGUI (48287/13)	1500	29658,90
31.	RED UNION FENOSA S.A. (70054/11)	2000	39037,60
32.	I.M. (29958/11)	6000	116670,00
33.	IPATE (5131/10 și 25230/14)	1600	31112,00
34.	CREȚU (7012/14)	9000	175005,00
35.	BAYRAKTAR și AYRI (13289/19 și 13292/19)	50000	9756655,00
36.	POSTOLIUC (32242/07)	2500	51623,00
37.	I.N. (73736/12)	6750	141905,25

38.	GAVRILOI (18998/12)	2000	42448,40
TOTAL 2020		2090905 euro și 10000 lei	49542025,44 lei și 3500 euro

În perioada de referință Curtea a pronunțat două hotărâri cu privire la acordarea satisfacției echitabile, în baza Articolului 41 din Convenție (cauzele *Electronservice Nord S.A. v. Republica Moldova*; *Ojog și alții v. Republica Moldova*).

La 2 iulie 2019 Curtea a pronunțat hotărârea *Electronservice Nord S.A.* cu privire la fondul cauzei, constatând că anularea hotărârii pronunțate în favoarea societății reclamante avusese loc contrar principiului certitudinii juridice, încălcându-se astfel drepturile societății reclamante garantate de Articolul 6 § 1 din Convenție și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Ea a rezervat aplicarea Articolului 41 din Convenție pentru o procedură ulterioară.

Respectiv, la 23 iunie 2020 Curtea a pronunțat hotărârea cu privire la satisfacția echitabilă în prezenta cauză, acordând societății reclamante 50000 de euro pentru prejudiciul material și 1500 de euro pentru costuri și cheltuieli.

O rezonanță majoră a creat hotărârea cu privire la acordarea satisfacției echitabile în cauza *Ojog și alții v. Republica Moldova* (nr. 1988/06).

În hotărârea Curții din 13 decembrie 2011 cu privire la fondul cauzei *Ojog și alții*, Curtea a constatat că autoritățile naționale au încălcat dreptul reclamanților la un proces echitabil prin casarea abuzivă, la 20 iulie 2005, a unei hotărâri judecătorești irevocabile în favoarea lor. De asemenea, Curtea a constatat că a avut loc și încălcarea dreptului reclamanților de proprietate prin adoptarea de decizii irevocabile, în defavoarea reclamanților, la 14 decembrie 2006 și 25 ianuarie 2007, de către Curtea Supremă de Justiție. Curtea a rezervat aplicarea Articolului 41 din Convenție pentru o procedură ulterioară.

Ulterior, la 18 februarie 2020⁴ Curtea a pronunțat hotărârea cu privire la satisfacția echitabilă în prezenta cauză. Ea a concluzionat, cu privire la prejudiciul material, că în urma încălcării drepturilor reclamanților, aceștia au fost lipsiți de proprietatea lor, prin anularea lichidării companiei „Gemeni” SA și restituirea în proprietatea acestora a acțiunilor deținute anterior în cadrul companiei.

În baza materialelor prezentate de către părți, Curtea a estimat valoarea acestei proprietăți la 2120000 de euro, sumă pe care Guvernul trebuie să o plătească reclamanților în cazul în care va eșua să le restituie acestora imobilele de care aceștia fuseseră deposedați prin casarea unei hotărâri irevocabile.

Adițional, Curtea a statuat că reclamanților le-a fost provocat un prejudiciu material prin incapacitatea acestora de a beneficia în urma dării în locațiune a proprietăților lor, estimând prejudiciul în acest sens la 1500000 de euro.

Cu referire la prejudiciu moral, Curtea a considerat că reclamanții au avut de suferit, într-o anumită măsură, din cauza stresului și a frustrării provocate de casarea deciziilor irevocabile pronunțate anterior în favoarea lor. Din acest motiv, Curtea le-a acordat reclamanților suma totală de 5000 de euro în calitate de despăgubire pentru prejudiciul moral.

Ținând cont de materialele prezentate, Curtea a considerat necesar să acorde reclamanților 10000 de euro pentru costuri și cheltuieli, din care 2000 de euro pentru costuri de reprezentare și 8000 de euro pentru cheltuieli de expertiză.

Din aceste considerente, la 4 mai 2020 Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova a transferat – la contul avocatului reclamanților – suma acordată de către Curte pentru prejudiciul material din cauza incapacității acestora de a beneficia în urma dării în locațiune a proprietăților lor, precum și sumele acordate în calitate de costuri și cheltuieli.

⁴ Hotărârea a devenit definitivă la aceeași dată.

În același timp, trebuie menționat că Agentul guvernamental a depus o cerere de revizuire la Curtea Supremă de Justiție, în baza art. 449 lit. g) din Codul de procedură civilă, în vederea remedierii drepturilor reclamanților în modul prevăzut de hotărârea Curții.

Respectiv, pentru finalizarea executării hotărârii Curții din 18 februarie 2020 cu privire la satisfacția echitabilă pentru reclamanții menționați în aceasta, instanțele naționale urmează să ia o decizie cu privire la restituirea imobilelor către reclamanți sau a achitării contravalorii acelor imobile în modul dispus de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, *i.e.* 2120000 de euro.

Actualmente cererea respectivă este pendinte în fața Curții Supreme de Justiție.

Măsuri cu caracter general

Traducerea și diseminarea hotărârilor și a deciziilor CtEDO

Unul din aspectele importante ale executării hotărârilor și a deciziilor CtEDO, în modul accentuat permanent și de către Consiliul Europei, îl constituie traducerea și diseminarea acestora. În toate cauzele enunțate *supra* au fost întocmite scrisori de notificare către autorități cu privire la constatările Curții Europene și a fost solicitată prezentarea unei informații relevante despre executarea hotărârilor și a deciziilor respective, în particular măsurile întreprinse în vederea neadmiterii unor încălcări similare pe viitor.

În anul 2020 Agentul guvernamental a procesat toate hotărârile și deciziile Curții Europene în privința Republicii Moldova adoptate în anul de referință, traducându-le din limbile engleză sau franceză în limba română, cu publicarea ulterioară a acestora pe pagina oficială a Agentului guvernamental.

Activități de instruire

În perioada de raportare a fost acordată o atenție sporită formării inițiale și continue a candidaților la funcțiile de judecător și procuror, de perfecționare profesională a judecătorilor și a procurorilor în funcție, precum și a altor grupuri de persoane care contribuie la înfăptuirea justiției și care sunt implicați în executarea hotărârilor și a deciziilor CtEDO. Formarea continuă se realizează ținându-se cont de necesitatea specializării audiențelor Institutului Național al Justiției, de dinamica procesului legislativ și constă, în principal, în cunoașterea aprofundată a legislației naționale, a documentelor europene și internaționale la care Republica Moldova este parte, a jurisprudenței instanțelor judecătorești și a Curții Constituționale, dar și, în special, a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

Pe parcursul anului 2020 Institutul Național de Justiție a organizat diverse seminare, conferințe, ateliere, precum și instruirii la distanță în vederea formării profesionale continue a judecătorilor, a procurorilor și a altor categorii de specialiști vizați, cum ar fi cursurile cu privire la investigația sub acoperire și provocarea prin prisma Convenției Europene a Drepturilor Omului și practica CtEDO, evoluțiile recente ale jurisprudenței CtEDO, urmărirea penală și Convenția Europeană a Drepturilor Omului, introducerea în Articolul 5 al Convenției Europene a Drepturilor Omului (*dreptul la libertate și la siguranță*).

La elaborarea planurilor de studii este consultată opinia Agentului guvernamental, care propune, după caz, tematica seminarelor planificate pentru anul curent, având în vedere jurisprudența CtEDO și încălcările constatate, precum și deficiențele apărute în procesul de executare a hotărârilor Curții. De asemenea, Agentul guvernamental a fost implicat activ în predarea cursurilor de formare continuă a specialiștilor menționați.

Un dialog constructiv dintre Agentul guvernamental și Curtea Supremă de Justiție a fost pus în acțiune și implementat începând cu noiembrie 2017, în cadrul căruia sunt prezentate și discutate cele mai recente hotărâri și decizii ale Curții Europene a Drepturilor Omului împotriva Republicii Moldova, cu implicarea directă a judecătorilor acelei instanțe.

Din moment ce un număr considerabil din constatările Curții cu privire la încălcările admise de către autoritățile naționale se referă și la acțiunile curților de apel, acestea fiind investite prin lege să examineze și cereri de revizuire depuse în baza articolului 449 lit. g) și, în special, lit. h), ținând cont de anumite deficiențe actuale și recente de aplicare neuniformă a legislației naționale, Agentul guvernamental va institui un mecanism similar cu cel al Curții Supreme de Justiție în comunicare sa cu instanțele de apel.

Elaborarea și implementarea cadrului legal în domeniul executării hotărârilor și a deciziilor CtEDO

Un domeniu esențial în sfera intereselor activității instituției Agentului guvernamental sub aspectul asigurării executării jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului îl constituie contribuția acestuia la elaborarea și implementarea legislației naționale relevante în domeniul respectării drepturilor omului și în special la ajustarea acesteia la standardele Convenției și a jurisprudenței CtEDO.

Astfel, în scopul reglementării, într-un cadru normativ comprehensiv, a mecanismului de aplicare a instituției regresului, în contextul constatării de către Curtea Europeană a încălcărilor prevederilor Convenției de către Republica Moldova, la 25 decembrie 2020 a intrat în vigoare *Legea nr. 205 din 26 noiembrie 2020 pentru modificarea unor acte normative*, care a determinat operarea unor modificări în mai multe acte normative (*Legea nr. 544/1995 cu privire la statutul judecătorului, Codul civil, Legea nr. 178/2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, Legea nr. 151/2015 cu privire la Agentul guvernamental, Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură*).

Astfel, în *Legea cu privire la statutul judecătorului* au fost operate modificări în vederea tragerii la răspundere, inclusiv disciplinară, a judecătorilor doar pentru cazurile în care, printr-o sentință definitivă a fost stabilită vinovăția acestuia sau în acțiunile sau inacțiunile lui a fost constatată intenția sau neglijența gravă, potrivit unei proceduri disciplinare. În același timp, *Legea nr. 544/1995* a fost completată cu norme care instituie răspunderea materială a judecătorilor în acțiunea de regres a statului față de aceștia.

De asemenea, au fost operate mai multe modificări în cuprinsul articolelor 2007 și 2024 din *Codul civil*, care au scopul de a oferi o structurare mai clară și comprehensivă a cazurilor când statul va acoperi prejudiciile suferite de către o persoană, urmare a acțiunilor organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanțelor de judecată, totodată completându-se aceste cazuri și cu situațiile când sumele de bani sunt achitate ca urmare a unei constatări de către Curtea Europeană, prin hotărâre, a încălcării drepturilor unei persoane și dispunerea unor sume în beneficiul acestora.

Cu referire la amendamentele operate în *Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor*, trebuie menționat că conținutul acesteia a fost completat cu prevederi care oferă Ministerului Justiției, urmare a notificării Agentului guvernamental, dreptul de a sesiza inspecția judiciară cu privire la faptele care pot constitui abateri disciplinare comise de către judecători, în cazul în care Curtea Europeană a constatat, printr-o hotărâre, încălcarea drepturilor sau a libertăților fundamentale ale unei persoane.

În același timp, trebuie relevate modificările operate în *Legea nr.151/2015 cu privire la Agentul guvernamental*, care instituie Agentului guvernamental o nouă atribuție, și anume, de a notifica Ministerul Justiției cu privire la cazurile în care Curtea Europeană a constatat, printr-o hotărâre, încălcarea drepturilor sau a libertăților fundamentale ale unei persoane, care au dus la una din consecințele prevăzute la art. 2007 alin. (1) lit. c) din Codul civil. Mai mult, conținutul *Legii nr.151/2015* a fost completat cu prevederi detaliate referitoare la exercitarea dreptului de regres al statului împotriva persoanelor ale căror acțiuni sau inacțiuni au dus la constatarea de către Curtea Europeană, prin hotărâre, a încălcării drepturilor sau libertăților fundamentale ale unei persoane și dispunerea achitării unor sume în beneficiul acesteia, precum și la pronunțarea unei hotărâri de către o instanță judecătorească națională, ca urmare a condamnării statului de către Curtea Europeană, prin care s-a dispus achitarea unor sume din contul statului.

De asemenea, trebuie enunțate modificările aduse la *Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură*, potrivit căreia Procurorul general, urmare a sesizării Ministerului Justiției, verifică dacă la înfăptuirea justiției judecătorul (sau, după caz, procurorul) a admis acțiuni sau inacțiuni care întrunesc elementele constitutive ale unei infracțiuni, ce a atras încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale unei persoane și survenirea uneia din consecințele prevăzute la art. 2007 alin. (1) lit. c) din Codul civil.

În consecință, amendamentele respective au condus la o ajustare a normelor referitoare la dreptul de regres a statului împotriva persoanelor care se fac vinovate de încălcările respective.

Planuri și rapoarte de acțiuni prezentate Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei

Potrivit Articolului 46 din Convenție, în cadrul exercitării supravegherii executării unei hotărâri sau a unei decizii, planul și raportul de acțiuni reprezintă una din principalele modalități de comunicare a Comitetului de Miniștri cu guvernele statelor reclamate. Elaborarea unui plan sau a unui raport de acțiuni este o etapă procedurală obligatorie ce intră în competența Agentului guvernamental.

În perioada de raportare au fost elaborate și prezentate Comitetului de Miniștri **16 rapoarte de acțiuni** cu privire la executarea hotărârilor CtEDO referitor la grupuri de cauze sau cauze separate pronunțate împotriva Republicii Moldova, după cum urmează:

- 1) Raport de acțiuni în cauza *Ozdil și alții v. Republica Moldova* (nr. 42305/18);
- 2) Raport de acțiuni actualizat în grupul de cauze *I.D. v. Republica Moldova*;
- 3) Raport de acțiuni actualizat în grupul de cauze *Șarban v. Republica*;
- 4) Raport de acțiuni în cauza *Mititelu și Antonovici v. Republica Moldova* (nr. 15989/11);
- 5) Raport de acțiuni în cauzele *Manoli și Ciobanu v. Republica Moldova*;
- 6) Raport de acțiuni în cauza *Mocanu și alții v. Republica Moldova* (nr. 8141/07);
- 7) Raport de acțiuni în cauzele *Ziliberberg și Russu v. Republica Moldova*;
- 8) Raport de acțiuni în cauza *Tocono și Profesorii Prometeiști v. Republica Moldova* (nr. 32263/03);
- 9) Raport de acțiuni în cauza *Asito (nr. 2) v. Republica Moldova* (nr. 39818/06);
- 10) Raport de acțiuni în cauzele *Iordăchescu și Proțap v. Republica Moldova*;
- 11) Raport de acțiuni în grupul de cauze *Popov (nr. 2) v. Republica Moldova*;
- 12) Raport de acțiuni actualizat în grupul de cauze *Promo-Lex ș.a. v. Republica Moldova* (nr. 42757/09);
- 13) Raport de acțiuni în cauza *Timuș și Țaruș v. Republica Moldova* (nr. 70077/11);
- 14) Raport de acțiuni în cauza *Asimionese v. Republica Moldova* (nr. 74542/12);
- 15) Raport de acțiuni în cauza *Avram și alții v. Republica Moldova* (nr. 41588/05);
- 16) Raport de acțiuni în cauza *Petrenco v. Republica Moldova* (nr. 20928/05).

A fost inițiată elaborarea următoarelor rapoarte de acțiuni:

- 1) Raport de acțiuni în cauza *Deli v. Republica Moldova* (nr. 42010/06);
- 2) Raport de acțiuni în grupul de cauze *Șarban v. Republica Moldova*;
- 3) Raport de acțiuni în cauza *Edata-Trans v. Republica Moldova* (nr. 55887/07);
- 4) Raport de acțiuni în cauza *Filin v. Republica Moldova și Rusia* (nr. 48841/11);
- 5) Raport de acțiuni în cauza *Negruța v. Republica Moldova și Rusia* (nr. 3445/13);
- 6) Raport de acțiuni în cauza *I.E. v. Republica Moldova* (nr. 45422/13);
- 7) Raport de acțiuni în cauza *P.T. v. Republica Moldova* (nr. 1122/12);
- 8) Raport de acțiuni în cauza *G.Ț. Chiper Terenti Grigore v. Republica Moldova* (nr. 71130/13);
- 9) Raport de acțiuni în grupul de cauze *I.D. v. Republica Moldova*;
- 10) Raport de acțiuni în grupul de cauze *Levința v. Republica Moldova*.

Încetarea supravegherii cauzelor de către Comitetul de Miniștri

Pe parcursul anului 2020 au fost prezentate Comitetului de Miniștri 16 rapoarte de acțiuni în rezultatul cărora a fost încetată supravegherea în **52 de cauze pendinte** în fața Comitetului de Miniștri prin rezoluții finale, după cum urmează:

La 12 februarie 2020, în cadrul Reuniunii nr. 1367 Comitetul de Miniștri a adoptat Rezoluția CM/ResDH (2020) 29 cu privire la încetarea supravegherii executării hotărârii în cauza *Masaev v. Republica Moldova*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
6303/05	MASAEV	12/05/2009	12/08/2009

La 5 martie 2020, în cadrul Reuniunii nr. 1369 Comitetul de Miniștri a adoptat Rezoluția CM/ResDH (2020) 34 cu privire la încetarea supravegherii executării hotărârilor CtEDO în 2 cauze:

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
14277/04	GUJA	12/02/2008	Marea Cameră
1085/10	GUJA (nr. 2)	27/02/2018	27/05/2018

Prin rezoluțiile sale CM/ResDH (2020) 96, CM/ResDH (2020) 97 și CM/ResDH (2020) 70 din 4 iunie 2020 Comitetul de Miniștri a decis încetarea supravegherii executării hotărârilor CtEDO în alte 6 cauze:

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
74441/14	BOTNARI	05/06/2018 01/10/2019	05/06/2018 01/10/2019
30921/10	GOREMÎCHIN	05/06/2018	05/06/2018
28347/08	DMITRIEVA	26/03/2019	26/03/2019
63507/11	GOREA	22/01/2019	22/01/2019
42921/10	MOSCALCIUC	01/10/2019	01/10/2019
75524/13	CAȘU	01/10/2019	01/10/2019

Prin rezoluțiile sale CM/ResDH (2020) 110, CM/ResDH (2020) 111 și CM/ResDH (2020) 112 din 17 iunie 2020, în cadrul Reuniunii nr. 1379, Comitetul de Miniștri a decis încetarea supravegherii executării hotărârilor CtEDO în 3 cauze:

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
51051/15	BITTOUN	05/03/2019	05/03/2019
20919/05	COCU și CALENTIEV	09/04/2019	09/04/2019
25763/10	VIERU	18/06/2019	18/06/2019

La 9 septembrie 2020, în cadrul Reuniunii nr. 1381 Comitetul de Miniștri a adoptat Rezoluția CM/ResDH (2020) 165 cu privire la încetarea supravegherii executării deciziilor CtEDO în 2 cauze:

Cererea nr.	Cauza	Adoptată
58107/15	AUTO-CASA-TUR S.R.L.	16/01/2020
67988/13	BISELLO S.R.L.	16/01/2020

De asemenea, au fost adoptate Rezoluțiile CM/ResDH (2020) 166, CM/ResDH (2020) 167 și CM/ResDH (2020) 168 cu privire la încetarea supravegherii executării hotărârilor CtEDO în alte 3 cauze:

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
13274/07	ROMAN	03/12/2019	03/12/2019
5334/06	GHEORGHITĂ	02/07/2019	02/07/2019
16602/06	NEGURA ș.a.	05/03/2019	05/03/2019

La 3 decembrie 2020, în cadrul Reuniunii nr. 1390 Comitetul de Miniștri a adoptat Rezoluțiile CM/ResDH (2020) 272 și CM/ResDH (2020) 273 cu privire la încetarea supravegherii executării deciziilor CtEDO în 2 cauze:

Cererea nr.	Cauza	Adoptată
13980/08	IORDĂCHESCU	11/10/2011
29012/06	PROȚAP	11/10/2011

De asemenea, au fost adoptate Rezoluțiile CM/ResDH (2020) 269, CM/ResDH (2020) 270 și CM/ResDH (2020) 271 cu privire la închiderea supravegherii executării hotărârilor CtEDO în alte 4 cauze:

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
61821/00	ZILIBERBERG	01/02/2005	01/05/2005
7413/05	RUSSU	13/11/2008	13/02/2009
32263/03	TOCONO și PROFESORII PROMETEIȘTI	26/06/2007	26/09/2007
39818/06	ASITO NR.2	13/06/2012	13/09/2012

La 8 decembrie 2020, în cadrul Reuniunii nr. 1391 Comitetul de Miniștri a adoptat Rezoluția CM/ResDH (2020) 324 cu privire la încetarea supravegherii executării deciziei CtEDO în cauza *S.C. Pan-Doragro v. Republica Moldova*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată
21273/14	S.C. PAN-DORAGRO	30/01/2020

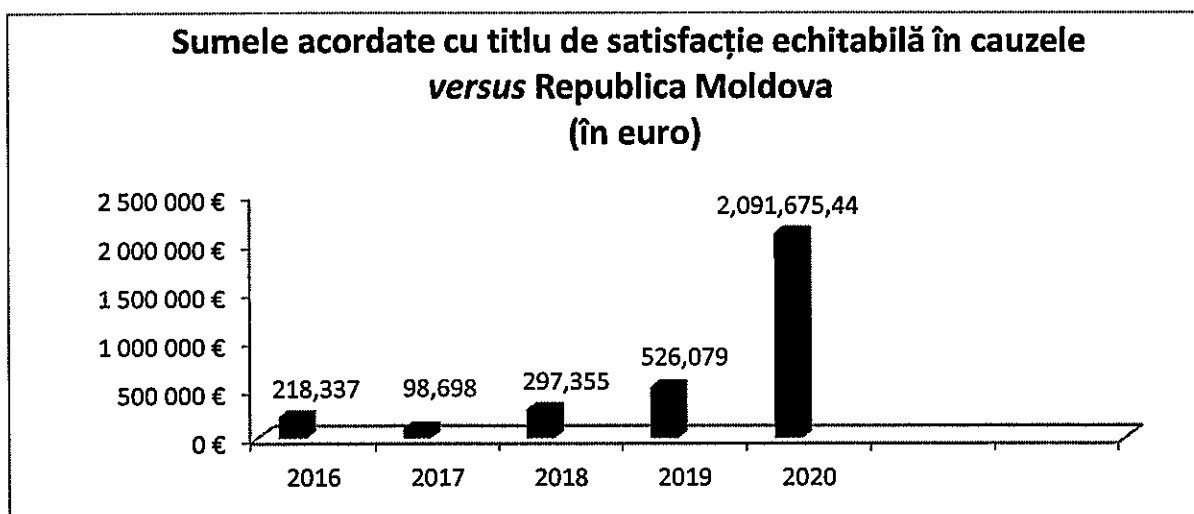
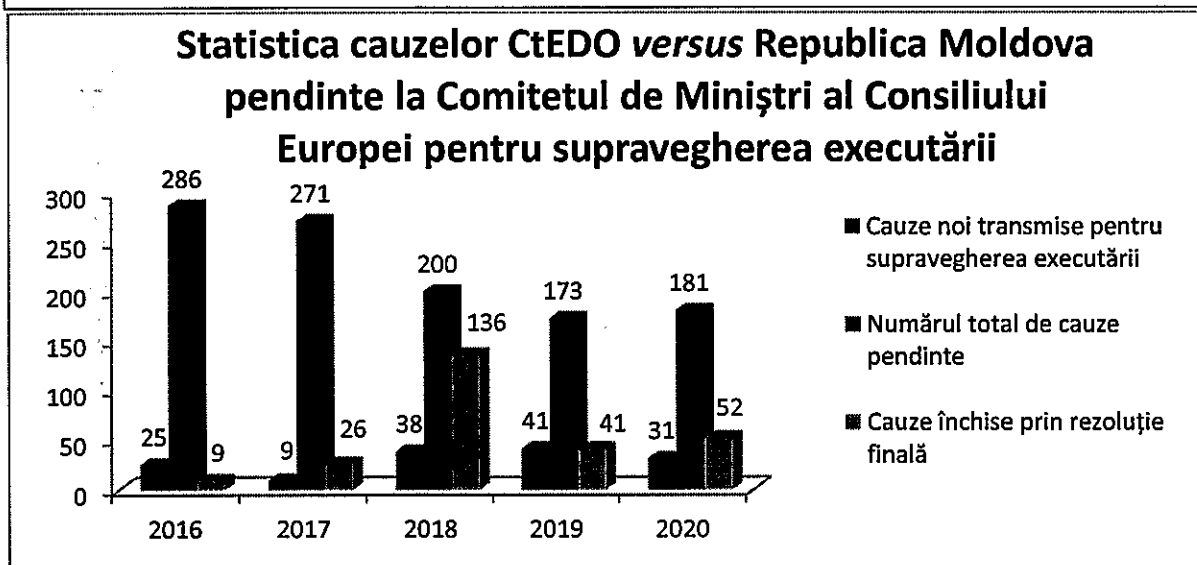
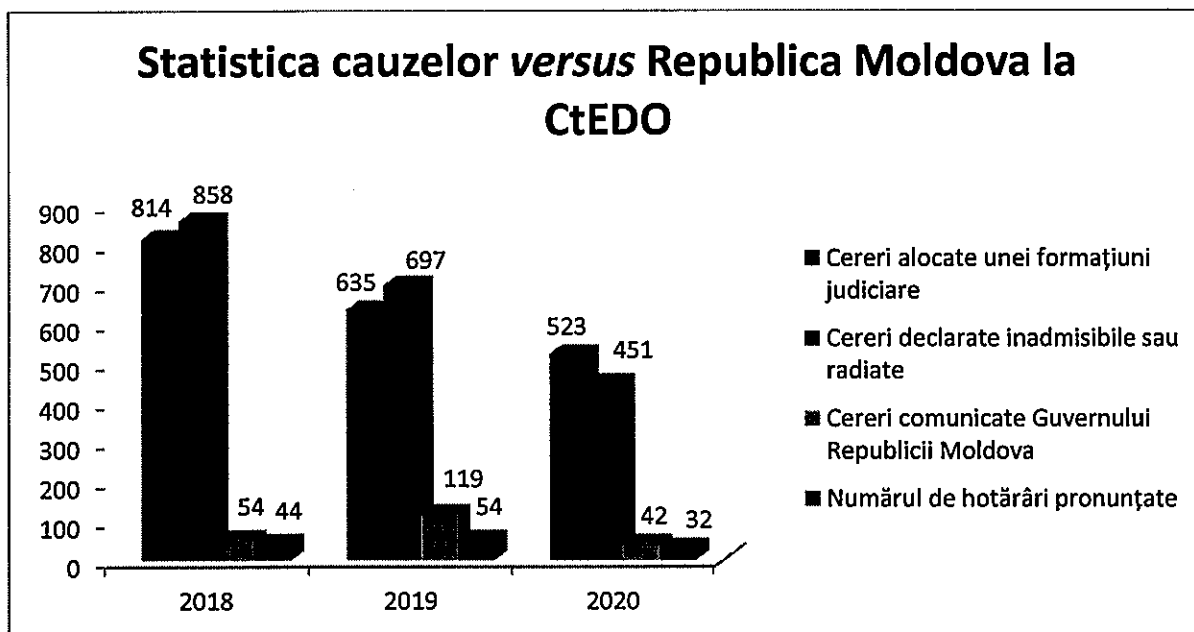
De asemenea, a fost adoptată Rezoluția CM/ResDH (2020) 326 cu privire la închiderea supravegherii executării hotărârii în cauza *Avram și alții v. Republica Moldova* și Rezoluția CM/ResDH(2020)325 prin care s-a decis închiderea supravegherii executării hotărârilor CtEDO în alte 26 cauze *versus* Republica Moldova.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
7359/06	AGURDINO S.R.L.	27/09/2011 29/10/2013	27/12/2011 24/03/2014
28648/05	BANCA INTERNAȚIONALĂ DE INVESTIȚII ȘI DEZVOLTARE MB S.A.	16/10/2012	16/01/2013
7516/10	BODIU	18/06/2019	18/06/2019
42572/09	BRANTOM INTERNATIONAL S.R.L. ș.a.	10/02/2015	10/02/2015
6338/11	CARPOV	12/02/2019	12/02/2019
11712/04	CEACHIR	15/01/2008	15/04/2008
24042/09	CEREALE FLOR S.A. și ROȘCA	14/02/2017	14/02/2017
35251/04	COJOCARU	15/11/2011	15/11/2011

Raportul Agentului guvernamental pentru anul 2020

18081/07	COLESNIC	05/03/2019	05/03/2019
27773/05	CONSOCIVIL S.A. și ZELINSCHI	28/05/2019	28/05/2019
16974/15	CONSTRUCT CONFORT S.R.L.	28/05/2019	28/05/2019
25575/08	DRAGOSTEA COPIILOR - PETROVSCHI - NAGORNII	13/09/2011 10/06/2014	13/12/2011 10/09/2014
12918/12	ELECTRONSERVICE-NORD S.A.	02/07/2019 23/06/2020	02/07/2019 23/06/2020
75/07	EUGENIA și DOINA DUCA	03/03/2009 08/04/2014	14/09/2009 08/07/2014
72636/13	FURTUNĂ	23/06/2020	23/06/2020
35367/08	IPTEH S.A. ș.a.	24/11/2009 29/06/2010	24/02/2010 29/10/2010
53773/00	ISTRATE	13/06/2006	13/09/2006
24446/09	IURII	13/12/2016	13/12/2016
28430/06	JOMIRU AND CREȚU	17/04/2012	17/04/2012
22820/09	LIPCAN	17/12/2013	17/12/2013
6923/03	MELNIC	14/11/2006	14/02/2007
30475/03	MOLDOVAHIDROMAS	27/02/2007 13/05/2008	27/05/2007 Acord de soluționare amiabilă
37225/07	PIRNAU ș.a.	31/01/2012	31/01/2012
67576/10	PIETRIS S.A.	03/12/2013	03/12/2013
28439/05	SFINX-IMPEX S.A.	25/09/2012	25/012/2012
44721/08	STRUGARU	22/10/2013	22/10/2013

DATE STATISTICE

CONCLUZII

Executarea hotărârilor și a deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului este supravegheată de către Comitetul de Miniștri și presupune obligația necondiționată a Guvernului de a întreprinde măsuri cu caracter individual (de remediere a încălcărilor) și a măsurilor cu caracter general (pentru a preveni producerea unor violări similare).

Comparativ cu anul 2019, în perioada de raportare s-au înregistrat progrese cu referire la măsurile întreprinse în vederea asigurării executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului și a sporirii gradului de implicare a autorităților relevante în procesul de executare.

Trebuie enunțat faptul că în anul 2020 Agentul guvernamental a elaborat și prezentat rapoarte de acțiuni cu privire la măsurile întreprinse de către autoritățile naționale, fapt ce a contribuit la încetarea supravegherii a 52 de cauze în privința Republicii Moldova de către Comitetul de Miniștri prin rezoluții finale, ceea ce constituie o creștere semnificativă a numărului cauzelor scoase de sub supravegherea CM în acest sens, în comparație cu perioada de până la 2017.

În vederea obținerii unor rezultate pozitive pe segmentul executării este esențial ca toate autoritățile statului să colaboreze eficient și să se implice activ în procesul de executare a măsurilor impuse de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților consacrate în Convenție. Agentul guvernamental mizează în continuare pe implicarea necondiționată a autorităților la capitolul prezentării informațiilor și a propunerilor pentru o executare eficientă a hotărârilor CtEDO și evitarea producerii unor încălcări similare pe viitor.